

ZDOLA!

informačný spravodaj Československej anarchistickej federácie - Slovensko

číslo 4

august 2001

cena 15,- Sk/Kč

Komu slúži

OBSAH: Správy z domova a zahraničia, noborder network, Paríž '68, Goteborg a Janov - ako ďalej?, Sociálny feminizmus, Anarchist Black Cross, NATO neznamená mier!, Graham Purchase - Anarchosyndikalizmus, technológia a ekológia, Street party 2 v Bratislave, Trocha poézie nikoho nezabije, Distribúcia ČSAF...

Editorial

Všetko to začalo na MNV Zaježová. Zhruba o tomto čase pred dvoma rokmi sa dali dokopy ľudia a do pohybu veci, ktoré v septembri 1999 viedli k vytvoreniu nového slovenského regiónu v rámci ČSAF. Využijem to na pokus o bilancovanie našej činnosti. Zdá sa, že anarchistickej hnutie na Slovensku za tú dobu ožilo a podarilo sa zopár dobrých vecí. Vytvoriť funkčnú distribúciu a distribučnokomunikačné kanály vo väčších mestách, sformovať akcieschopný, navzájom si dôverujúci kolektív, vydať tisíce letákov, plagátov a inej propagandy, mobilizovať slovenských aktivistov do Prahy 2000, začať s tvorbou informačného spravodaja Zdola!, podporiť Iniciatívu za bezplatné vzdelanie, zorganizovať spolu s PA-AKOP-MAP a ORA Solidarita 1. Máj, podieľať sa na organizácii oboch street parties, variť a agitovať vo Food not Bombs, squatovať, upevniť spoluprácu a komunikáciu so súdruhmi v Čechách, zapojiť do hnutia nových ľudí, vybudovať medzinárodné kontakty... Viem, stále je to málo, ale po rokoch hlbokého spánku dôvod na optimizmus, dalo by sa povedať. Lenže problém, že väčšina aktivít sa koncentruje do Bratislavy, je príliš vypuklý.

Postrádame záujem ľudí organizovať sa vo svojich regiónoch (je jedno či v rámci ČSAF alebo mimo nej) - popri iných povinnostiach v tomto smere nemôžeme stále vyvíjať iniciatívu. Aj my potrebujeme spätnú väzbu a informácie o vašich aktivitách, potrebujeme poznať váš názor na veci, ktoré robíme, potrebujeme vašu pomoc, podporu a solidaritu. Nemajte nám prosím za zlé, ak naše odpovede na vaše listy majú niekedy strohý formálny tón a nie vždy sršia entuziazmom a energiou - nie je to zámer a sami by sme ich niekedy akútne potrebovali. Pri seriózných snahách organizovať sa alebo spolupracovať vám ale za každých okolností budeme nápomocní našimi skúsenosťami aj skromným technickým zázemím - bez zábran nás kontaktujte. Chciť však musíte v prvom rade vy. Anarchistická organizácia? Nemá za úlohu zväzovať či obmedzovať aktivistov a ich individualitu alebo existovať ako uzavretý klub sám pre seba a svojich členov, ale je tu jedine kvôli zefektívneniu a urýchleniu ich práce. S tým sa viaže pochopiteľne aj istá dávka zodpovednosti. Všetky úlohy zohľadňujúce možnosti a schopnosti jednotlivca sú však rozdeľované na báze dobrovoľnosti - foriem, ako sa zapojiť je dost a určite ich poznáte. Veľká časť aktivít sa bez organizácie fungujúcej viac-menej na celom Slovensku (a v Čechách) jednoducho nedá uskutočniť. Je to škoda, lebo potenciál mnohých múdrych, zodpovedných a anarchistickej zmysľajúcich ľudí zostáva nevyužitý v prospech dobrej veci. Konsenzuálne rozhodovanie, nehierarchická štruktúra ČSAF založená na priamej demokracii a jej ideologická nedogmatickosť poskytuje dostatočný priestor naozaj širokému spektru aktivít a názorov, samozrejme v rámci stanov a Manifestu. Ide o to, aby sme o sebe vedeli, aby sme komunikovali, aby sme sa boli schopní spoločne a nekompromisne postaviť za naše myšlienky. Ak chceme ako anarchisti niečo dosiahnuť, jednoducho sa musíme organizovať! Je to určite aj otázka sily presvedčenia a od toho sa odvíjajúcej ochoty vzdelávať sa a investovať čas a prostriedky do práce pre hnutie.

Niekedy sa nám vyčíta, že podceňujeme niektoré teoretické otázky anarchizmu. V situácii, keď v spoločnosti neexistuje vedomie základných anarchistickej princípov, je podľa nás predčasné riešiť spôsob dosiahnutia a konkrétnu podobu budúcej spravodlivej anarchistickej spoločnosti (libertínskeho komunizmu). Táto bude musieť vzniknúť jedine z potrieb ľudí - ako a kedy, to ukáže budúcnosť.. Teraz sa podľa nás treba zamerať na „banálnejšie“ aktivity, čo ale neznamená, že sa nezaobrábame teoretickými problémami. O chybách z minulosti vieme a nezostáva nič iné, ako sa z nich poučiť.

Globálne hnutie odporu proti kapitalizmu nás stavia pred nové výzvy - radikálne, ale slušne a zrozumiteľne formulovať anarchistickú alternatívu slobodnej a samosprávnej spoločnosti a podprieť ju pádnymi argumentami by mal vedieť každý z nás. Práve ona, a nie spoločný nepriateľ - ekonomická globalizácia, nás totiž spája a v rámci tohto globálneho hnutia aj vymedzuje od pochybných reformistických snáh a kontraproduktívnych dialógov rôznych mimovládnych organizácií, občianskych združení či „tretieho sektora“ a škodlivých aktivít autoritárskej ľavice alebo, ak chcete, boľševikov. Nemáme patent na pravdu. Vyvíjame sa. Stále hľadáme odpovede na mnohé otázky. S istotou ale môžeme tvrdiť, že vyššie uvedenými smermi cesta k skutočnej systémovej zmene a oslobodeniu rozhodne nevedie. Naš konfrontačný postoj má svoje logické dôvody, ktoré sa vám aj na stránkach tohto časopisu snažíme objasniť. Komunikujte a dajte nám prosím vedieť, či sa nám to podarilo...

Martin

ZDOLA!

P.O.Box 91, 958 01 Partizánske
zdola!@post.sk

Vydáva ČSAF Slovensko

Pokiaľ chcete dostávať ZDOLA! až domov, pošlite ľubovoľnú čiastku (min. však 50 Sk) na adresu redakcie. Z tohto čitateľského konta sa vám vždy odráta cena čísla a poštovné.

Hľadáme spoľahlivých distribútorov!
Pri odbere nad 10 ks a platbe vopred - 2 ks zdarma.

Šírte anarchistickú tlač!

Rozširujte alternatívne informácie!

Správy z domova

2. júna sa v Brne konala 3. street party, ktorú organizoval Hlas Zeme. Dvojhodinová, vopred s políciou dohodnutá blokáda sa obišla bez konfliktov. Ulice lidem - Reclaim the Streets Praha predviedli 16. júna veľmi zaujímavý, v Anglicku tradičný, ale u nás ešte neznámy model street party. Po krátkom pobyte na mieste stretnutia sa vydali do ulíc, kde rôznymi aktivitami (maľovanie na cestu, futbal...) blokovali automobilovú dopravu. Celá akcia sa skončila bez vážnejších konfliktov. www.ulicelidem.cz

★ ★ ★

V poradí už VII. zjazd ČSAF Slovensko sa konal posledný júnový víkend na východnom Slovensku. S potešením môžeme konštatovať to isté čo minule - federácia sa rozrástla o ďalších členov a dohodlo sa mnoho vecí, ktoré by mali prispieť k skvalitneniu a zefektívneniu našej práce. Týždeň nato prebehol pri Prahe XIII. celozjazd všetkých regiónov ČSAF. Na československej úrovni organizácie sa riešila hlavne koordinácia plánovanej kampane proti NATO (viac vo vnútri čísla), ABC, vzájomná komunikácia, rozhodovacie procesy, distribúcia, vydavateľská činnosť a podobne.

★ ★ ★

Mnohí ste už iste počuli o prípade Róma Mária Banga, ktorý 25. marca v bratislavskom MHD v sebaobrane päťkrát nožom do chrbta bodol útočiaceho neonacistu. Hrozí mu vysoký trest a preto Výbor na obranu Mária, tvorený výlučne boľševickými organizáciami ako SOP či KSM, rozbehol medzinárodnú kampaň za jeho oslobodenie. Mário bol aktívny boľševik a to je aj dôvod, prečo ČSAF, resp. ABC-ČSAF o tomto prípade len informuje, v žiadnom prípade však aj napriek rasovému motívu útoku Mária nepodporuje ani nevyzýva k jeho podpore. Uvedomujeme si rasovú diskrimináciu Rómov a nutnosť bojovať proti fašizmu a rasizmu všetkými prostriedkami. V tomto konkrétnom prípade ale nemôžeme oddeliť rasovú rovinnu od tej politickej. Poučenie z histórie nám nedovoľuje podporovať našich politických nepriateľov - nepriateľov slobody a samosprávy.

www.csaf.cz/abc

★ ★ ★

7. júla bol na policajnej stanici v Revúcej k smrti ubitý 51-ročný Róm Karol Sendrei. Mŕtvolu našli pripútanú o radiátor. Dôvod jeho zadržania je nejasný. Prípady sa ihneď chopila inšpekcia ministerstva vnútra SR so vzletnými frázami o tom, že objektívne vyšetrovanie je aj v záujme polície. Zatiaľ bolo obvinených 7 osôb, z toho jeden policajt a jeho otec - starosta obce. Dvaja synovia zavraždeného boli obvinení z útoku na verejného činiteľa. Ďalší policajt bol postavený mimo služby. Tento šokujúci prípad predstavuje iba vrchol ľadovca inštitucionálneho násillia páchaného každodenne z rasových motívov na Rómoch. Dosť ťažko inšpekcia niečo naozaj objektívne vyšetrí - je rovnako ako polícia súčasťou štátnej mašinérie a ako taká môže mať záujem len na rafinovanej manipulácii a

zahľadení prípadu. Dokazujú to mnohé príklady u nás či v Čechách, kde inšpekcie napriek jasným faktom nezistili vôbec žiadne porušenie zákona zo strany policajtov. Ide aj o veľké peniaze EÚ, ktorá, aj keď sama na vlastných vonkajších hraniciach Schengenlandu ročne zabije desiatky migrantov inej farby pleti, je na podobné prípady rasového násillia pro forma háklivá. Rasizmus je v slovenskej spoločnosti a jej inštitúciách pevne zakorený. Snaha riešiť tento problém a odstrániť rasizmus spoluprácou s políciou a apelmi na jej profesionalitu, ako to robí napr. občianske združenie Ľudia proti rasizmu, sa v tejto súvislosti javí vskutku cynicky. Represívne zložky, ktoré zo svojej podstaty a kompetencií majú najlepšie predpoklady uplatňovať bez postihu rasistické násillie, sa podobne ako hociká iná štátna inštitúcia za žiadnych okolností nesmú stať našimi spojencami v boji proti fašizmu a rasizmu. Na vzniku rasizmu v spoločnosti sa sociálne problémy a nerovnosti, vytvárané práve štátom a kapitalizmom, podieľajú rozhodujúco mierou (viď Antifašistická Akcia v Zdola! č. 3).

www.geocities.com/afa_cz

★ ★ ★

Zvyšovanie plátov v sektore zdravotníctva a školstva v podaní súčasnej Mickey Mouseovej (rozumej Dzurindovej) vlády sa nedá nazvať inak ako drzosťou. Ich súčasná výška je vo väčšine prípadov hlboko pod úrovňou priemernej mzdy na Slovensku. Vládni

v zdravotníctve - v situácii blízkej totálnemu kolapsu, keď sa nemocnice topia v miliardových dlhoch a dlhší pobyt alebo väčší zákrok v nich predstavuje vážne riziko ohrozenia života, sa majú zvyšovať platy lekárov a zdravotníckych pracovníkov o 40% z vlastných zdrojov nemocníc! V praxi to znamená, že zo štátneho rozpočtu do zdravotníctva nepôjde ani koruna navyše a ak chcú nemocnice zvyšovať platy, majú na výber buď budú prepúšťať, alebo znížia už aj tak katastrofálnu úroveň starostlivosti. Samozrejme rovnako sa môže stať, že platy sa aj za cenu porušenia zákona proste nezvýšia. Pripomeňme, že na sanáciu zlých úverov a "ozdravenie" štátnych bánk a vláda minula desiatky miliárd, aby ich potom za oveľa nižšie sumy mohla predať zahraničným investorom, nehovoriac už o mnohých iných miliardových tuneloch, za ktoré dodnes nikto nebol povstávaný. Toto je práve tvár neoliberalného kapitalizmu a zákonných noriem "právneho štátu".

★ ★ ★

23. júla v Prahe a 25. júla v Bratislave sa pred talianskymi ambasádami konali solidarne zhromaždenia vyjadrujúce nesúhlas s fašistickými praktikami talianskej polície a zavraždením Carla Giulianiho. Ambasáda v Bratislave bola posprejovaná nápismi ako "G8 + Polizia = Assassinii" alebo "Carlo Giuliani - obeť kapitalizmu". Za hojnej účasti médií a nervózne polície bolo veľvyslancovi, resp. zamestnancovi ambasády odovzdané protestné prehlásenie PA-AKOP a ČSAF. Ambasáda zostala aj napriek oficiálnym úradným hodinám a na vybavenie čakajúcim ľuďom kvôli nášmu protestu zatvorená.

-vg-

neoliberalní odborníci vymysleli dobrý figel - platy sa pedagogickým pacovníkom zvyšovať budú, ale až od apríla budúceho roku o 30%, blízka sa predsa voľby. Keď radikálni odborári z východného Slovenska pobúrení týmto výsledkom chceli vyvolať celoslovenský štrajk učiteľov, ich iniciatívu už v zárodku udusili oficiálne odbory. S tvrdením, že všetci môžu byť radi, že sa dosiahlo aspoň toto "zlepšenie" a štrajk by mohol zmariť výsledky úspešných vyjednávanií s vládou. Ešte väčší nonsens nastal

Správy zo zahraničia

14. - 16. júna vo švédskom Goteborgu prebehol summit Európskej únie, sprevádzaný najväčšími nepokojmi vo švédskej histórii. Po Švédsku, ktoré si stanovilo tri E priority - 'enlargement, employment, environment (rozširovanie, zamestnanosť, životné prostredie)', predsedníctvo prevezme a ďalší summit v Bruseli zorganizuje Belgicko. Vo štvrtok sa za účasti asi 15 000 ľudí konala veľká demonstrácia proti návšteve G. W. Busha. Polícia pred tým napadla jednu z asi 10 škôl, kde legálne prespávali aktivisti, aby im zabránila v účasti. Úrady predpokladali, že po prezidentovom odchode bude intenzita protestov klesať, realita bola ale iná. V piatok sa na Reclaim the City blokáde summitu zišlo viac než 25 000 ľudí, medzi nimi bohužiaľ aj slušný počet aktívnych a dobre viditeľných širitel'ov boľševickej propagandy. Polícia opäť ako prvá napadla baviacich sa demonštrantov. To odštartovalo obrovskú vlnu násilia a deštrukcie, zúčastnili sa jej však rádo vo len stovky prevažne miestnych demonštrantov. Po celom meste vyrástli horiace barikády, prebiehali bitky s políciou, najznámejšia obchodná ulica Avenyn v centre skončila celá v troskách. Deštrukcia bola nie zriedka úplne nemyselná - okrem bánk, McDonaldiv a pobočiek korporácií mládež likvidovala aj verejné osvetlenie, zastávky MHD či lokálne predajne. Polícia zatkla asi 600 demonštrantov. Jasná väčšina demonštrantov zostala nenásilná, čo dokázal aj sobotný 20 000-ový pochod za sociálnu spravodlivosť. Čiernočervený blok podporilo vyše 5000 demonštrantov. Kľúčovú rolu v organizácii a mobilizácii zohrala švédska AFA, škandinávske hnutie bielych overalov (inšpirované Ya Basta!), anarchosyndikalistické odbory SAC a skupina ATTAC. Prebehlo mnoho medzinárodných diskusií a seminárov, hlavne o represívnej protiimigračnej politike EÚ, rasizme, ženskej otázke, odborovom organizovaní sa, rozširovaní EÚ či boji proti kapitalizmu. *Pozri aj ABC*
www.motkraft.net/gbg2001, www.sac.se, www.sweden.indymedia.org

★ ★ ★

Aj keď Svetová banka odvolala svoje diskusné stretnutie o chudobe, zišlo sa 25. júna v Barcelone vyše 30 000 demonštrantov na protikapitalistickom "povstaní". Veľké množstvo provokujúcich tajných policajtov v aktivistickom prevleku vyvolalo potýčky a vytvorilo tak zámienku pre tvrdý zásah špeciálnych jednotiek. 32 ľudí bolo zranených. Mesto Barcelona vyhlásilo, že bude iniciovať vyšetrovanie ohľadne nasadenia tajných. Veľa nezávislých novinárov a miestnych žurnalistov má k dispozícii videozáznamy a fotografie, ktoré jednoznačne dokazujú špinavé praktiky polície. Za pripomenutie stojí, že minulý rok v Prahe to bol tiež práve tajný policajt, ktorý začal s večerným rozbíjaním McDonaldu na Václaváku.
www.alasbarricadas.net/bcn2001, www.barcelona.indymedia.org

★ ★ ★

Európsky summit Svetového ekonomického fóra (WEF) v rakúskom Salzburgu sprevádzali

protesty - 2000 demonštrantov vyjadrilo svoj názor na nelegitímnu podstatu a elitársky charakter tohto klubu kapitalistických "global leaders". Asi tisíc militantov konfrontovalo policajné zložky. Problémom nielen tejto akcie bola prítomnosť a aktivity autoritárskej ľavice - odhladnuc od vejcích zástav Mao Ce-Tunga, Lenina a Che Guevary sa na protestoch významne podieľala rakúska komunistická strana KPOe, schopná voči dnešnému systému ponúknuť "alternatívu" v podobe totalitnej diktatúry proletariátu. Táto usporiadala aj záverečnú tlačovú konferenciu. Tému stretnutia bolo predovšetkým rozširovanie EÚ na východ a s tým spojené možnosti kapitalistov zvýšiť efektivitu vykorisťovania, odstrániť bariéry obchodu a kapitálových tokov a dobyt' nové trhy. Rozširovanie EÚ nie je v záujme obyčajných ľudí, čo dokazuje aj skoro isté zavedenie kvót pre voľný pohyb pracovných síl nových členských krajín EÚ.
www.antiwef.org, www.austria.indymedia.org

★ ★ ★

7. júla prebehla vo Viedni za účasti do 10 000 ľudí a 40 sound systems masová Reclaim the Streets party. Akcia ostro namierená proti rakúskej fašistickej vláde, proti rasizmu, sexismu a homofóbii, proti zavádzaniu poplatkov za vysokoškolské štúdium sa zaobišla bez konfliktov, keďže inak veľmi aktívna rakúska polícia na akcii vôbec nebola prítomná.
www.volkstanz.net, www.austria.indymedia.org

★ ★ ★

"Je nesmierne dôležité, aby sa demokraticky zvolení lídri, legitímne zastupujúci milióny ľudí, mohli stretnúť a prediskutovať oblasti spoločného záujmu... Čo sa nás týka, my sa budeme naďalej sústreďovať na otázky, na ktorých našim ľuďom i celému svetu najviac záleží, ako je ekonomika, zamestnanie, obchod a pomoc najchudobnejším častiam sveta s osobitným dôrazom na Afriku. Pre všetky tieto dôvody naše záväzky a naša práca pokračuje ďalej." - týmito nekonečnými blábolmi a formulovaním otrepaných otázok, na ktoré už roky márne hľadajú odpoveď, komentovali lídri G8 radikálne protesty proti ich stretnutiu v Janove. 20. - 22. júla sa ich zúčastnilo okolo 200 000 ľudí, čím sa zaradili k doteraz najväčším v histórii. Ešte vo štvrtok pred zasadáním sa konala obrovská, asi 50 000-ová demonstrácia imigrantov proti budovaniu pevnosti EÚ a represívnej imigračnej politike, ktorej padnú za obeť ročne desiatky až stovky životov. V piatok, prvý deň summitu, sa vydalo do ulíc klasické široké spektrum aktivistov od Black Bloc anarchistov cez Ya Basta! až po ekologov, penzistov-komunistov a boľševikov. Niekoľko tisíc militantov sa pokúsilo bezúspešne preniknúť do zakázanej červenej zóny, kde sa za betónovými blokmi a 4-metrovými mrežami konal summit. Vypukli ostré zrážky s policajnými a paramilitárnymi represívnymi zložkami (summit chránilo do 20 000 jej príslušníkov), ktoré vyvrcholili zastrelením 23-ročného Taliana Carla Giulianiho. Aj keď väčšina demonštrantov bola nenásilná, ďalší deň mal podobný priebeh - horiace autá a barikády, slzný plyn, gumové projektily, zničené obchody, vypálené banky,

stovky zranených.. Prispeli k tomu už štandardné aktivity policajných provokatérov. Talianska polícia zatkla v porovnaní s podobnými akciami v Prahe či Goteborgu prekvapivo málo demonštrantov - vyše 280. O to viac potom pridala na fašistickej brutalite a posledný deň summitu si to vynahradiť krvavým predpadom Indymedia centra a školy oproti, kde sa prespávalo. Solidárne podporné demonstrácie sa konali nielen pred talianskymi ambasádami na celom svete, talianska ambasáda v Aténach bola vypálená. Na ilustráciu - jedným z výsledkov rokovaní je vytvorenie fondu (1,3 miliardy dolárov) na boj proti AIDS v Afrike. Naozaj veľmi užľachtilá pomoc, len keby 90% tejto absolútne nedostatočnej sumy neskončilo namiesto v budovaní africkej zdravotnickej infraštruktúry opäť vo vreckách západných farmaceutických korporácií. Ďalšie stretnutie predstaviteľov 7 najbohatších krajín sveta a Ruska by malo prebehnúť v neprístupnom turistickom mestečku v Kanade. *Pozri aj ABC*
www.genoa-g8.org, www.italia.indymedia.org, www.no-racism.net/noborder

★ ★ ★

V priebehu júna a júla vypukli na rôznych miestach v Anglicku (Oldham, Brighton) rasové nepokoje. Na jednej strane potomkovia pakistanských a bangladéšskych prisťahovalcov - už britskí občania, žijúci v izolovaných ghettách, s mizernou šancou zohnať prácu. Na strane druhej polícia a provokujúci pravicoví extrémisti z Národného frontu, obviňujúci zo stúpajúcej nezamestnanosti práve prílev imigrantov. Nepokoje, ktoré skončili konfliktami s políciou, ničením obchodov a stavaním barikád, presvedčivo dokazujú fakt, že významnou zložkou rasizmu sú priepastné sociálne rozdiely. Ako stálo na transparente gréckych odborárov v Prahe 2000. "Nezamestnanosť je najhoršia forma rasizmu!"
www.uk.indymedia.org

★ ★ ★

Zbedačení drobní dlžníci, ktorí žiadajú vyriešiť svoje problémy, po 90-tich dňoch protestov obsadili štátne budovy. Zodpovednosť za tento akt vláda pripísala anarcho-feministickému kolektívu Mujeres Creando, ktorý sa tejto okupácie účastní. Asi 50 aktivistov obsadilo ráno 2. júla štátne budovy a budovy arcibiskupstva. V jednej z budov sa sústreďuje asi tisíc demonštrantov a držia v zajatí 94 rukojemníkov z Úradu bankového dozoru. Rukojemníci boli zviazaní vo svojich kreslách a okolo nich je rozmiestnených niekoľko náloží dynamitu s úmyslom zabrániť zásahu polície. Asi tucet aktivistov na balkónoch megafónmi informovalo o svojich požiadavkách. „Sme tu preto, lebo nás nikto nechcel vypočuť, sme tu kvôli krutosti bankárov, pretože my nemôžeme vyplatiť svoje dlhy zaťažené vysokými úrokmi. Justícia nepozná zľutovanie s chudobnými, berú naše jedlo a radšej ho nechávajú švábom."
www.argentina.indymedia.org

-vg-, Jana

bordercamps.2001 www.noborder.org/camps/campsite.html

Rok čo rok stojí barbarstvo hraničných režimov tisíceky mŕtvých pozdĺž hraníc medzi východom a západom, severom a juhom. "Výspelé" krajiny sa snažia si chrániť svoje pochybne nadobudnuté bohatstvo za každú cenu. Európou sa tiahne železná opona, čoskoro nepreniknuteľnejšia ako tá predchádzajúca. Nátlak vyvíjaný na kandidátske krajiny na vstup do EÚ na zdôslednenie stráženia svojich hraníc je čoraz silnejší, je to jedna z mnohých daní, ktoré tieto musia zaplatiť. Narozdiel od čoraz jednoduchšieho pohybu peňazí, tovarov a kapitálu po celom svete sa stáva prekračenie hraníc čoraz obtiažnejšie pre stále viac ľudí. "Sloboda pohybu" je hlavnou náplňou šiestich hraničných táborov konajúcich sa toto leto. Každý je miestom politických, kultúrnych a mediálnych aktivít, kde je priestor pre spoločné stretnutia, diskusiu, robenie akcií a vytváranie kontaktov.

tarifa, 2.-7.7

Nasledujúc európske príklady, vytvorili rôzne skupiny v Španielsku sieť nazvanú "NO PERSON IS ILLEGAL". Prvým krokom bolo skoordinovalie práce týchto malých, rôznych skupín zaoberajúcich sa "problémom migrácie". Na barcelonskom stretnutí v októbri minulého roka sa rozhodlo o začatí spolupráce so zámerom výmeny informácií a skúseností za účelom posilnenia antihraničného hnutia. Zámerom tohto prvého hraničného tábora v Španielsku je podať výpoveď o situácii, keď sú prijímané čoraz tvrdšie cudzinecké zákony, narastá represia a stupňuje sa kriminalizačná kampaň a prispieť k vytvoreniu miesta pre diskusiu o možnostiach rozšírenia tohto hnutia. Miestom konania bola Tarifa, pobrežné mesto neďaleko Gibraltárskeho prielivu, ktorý je "najväčšou" hranicou Európy, kde zahynulo 1500 ľudí pri ilegálnych pokusoch prekonať ho, kde je zadržaných hraničnou políciou každý mesiac až 1000 Afričanov.

petisovci, 4.-8.7

Miestom konania hraničného tábora v Slovinsku sa stala dedinka Petišovci na slovinsko-maďarsko-chorvátskych hraniciach. Situácia v tomto regióne je o to zložitejšia, že plánovaná schengenská hranica bude v budúcnosti rozdeľovať územie bývalej Juhoslávie, čo vážne postihne množstvo obyvateľov oblasti žijúcich či v Slovinsku alebo Chorvátsku. Za uplynulé desaťročia sa tu v rámci jednej krajiny vytvorili silné sociálne a komunitné väzby, ktoré budú umelo prerušené alebo výrazne sťažené. S výrazne zvýšenou aktivitou hraničnej polície v oblasti je tu tiež podporovaná a vzrastajúca nevráživosť voči migrantom.

Akcia bola organizovaná kolektívom Globala, asociáciou Political Laboratory a koordináciou rôznych autonómnych politických skupín, medzi ktorých aktivity patrí, tiež v spolupráci s Ya Basta!, napríklad rozvíjanie trans-alpskej kooperácie (trans-alpina network) v regióne (severné Taliansko, Slovinsko, južné Rakúsko a Chorvátsko), s cieľom zrušenia týchto hraníc.

Nakoniec rozhodne nie nevýraznou mierou prispela k organizácii na svojej púti Európou tu zastavšia sa "Publix Theatre Caravan" pripravená rakúskymi aktivistami.

Na programe boli rôzne diskusie, účastníci sa zaujímali o najnovšie informácie okolo pripravujúcich sa protestov proti zasadaniu G8 v Janove, s ktorými ich zoznámila delegácia z Ya Basta!, nasledovalo podrobnejšie zoznámenie sa so situáciou v regióne a samotná príprava akcií, tak táborových, ako aj tých trochu do budúcnosti, napríklad na stretnutí trans-alpina sa dohodlo na spoločnom odchode aktivistov do Janova zo spomínanej oblasti voľným vlakom z Terstu. Ďalej prebiehali menšie akcie - karnevalový pochod účastníkov blízkymi pohraničnými dedinami, kde sa okoloidúcim a prizerajúcim ľuďom rozdávali propagačné a informačné materiály a záverečné demo...

Z pestrého zloženia účastníkov tu boli napríklad ľudia zo Slovinska, Chorvátska, Maďarska, Rakúska, Talianska, Španielska, Švédska, USA, Venezuely, Slovenska, Nového Zélandu...

bialystok/krynki, 5.-12.7

Tábora na poľsko - bieloruskej hranici pod heslom "Stop európskej pevnosti! Slobodu pohybu pre všetkých!" organizovaného aktivistami z Poľska, Bieloruska, Ukrajiny, Ruska a Nemcka sa zúčastnilo asi 250 ľudí z dvanástich krajín.

Po úvodnej demonštrácii v Bialystoku atakovanej políciou, ktorého razancia prekvapila nejedného z účastníkov (nasadené boli vodné delá, obrnené transportéry) a pomohla tiež k postaveniu sa časti domácich obyvateľov na stranu demonštrantov, sa títo presunuli na miesto konania do dedinky Krynki. Pripravené boli rôzne semináre a diskusie na témy ako: Hraničný režim a expanzia EÚ, História anarchizmu v Bialystoku, Situácia čečenských utečencov v Poľsku, Bielorusku a Rusku, Východná a západná Európa: prekonanie stereotypov, Machnovčina....

frankfurt, 27.7-5.8

Po 3 rokoch organizovania tábora pod hlavičkou "Kein Mensch ist illegal" na hraniciach s Poľskom a Českom sa tentokrát nemeckí aktivisti rozhodli lokalizovať ho do Frankfurtu - na najväčšie letisko Európy. Dôvodom bola sanha poukázať na to, že práve toto hrá v imigračnej politike Nemecka dôležitú úlohu. Odtiaľto sú utečenci deportovaní do svojich krajín, nachádza sa tu internačný tábor.

genova, 19.-23.7

Ďalšie No border akcie sa konajú v Janove pri príležitosti summitu G8, tiež jediný mimoeurópsky tábor na hraniciach s USA v mexickej Tijuane.

PUBLIX THEATRE CARAVAN NO BORDER NO NATION

Sloboda pohybu je po celom svete jednou z najfrekvencovanejších tém tohto storočia. S narastajúcimi obmedzeniami nazývanými tiež „harmonizácia azylovej a imigračnej politiky“ prebehlo v posledných pár rokoch niekoľko pokusov o zlepšenie spolupráce medzi antisistickými grassroots organizáciami. V krajinách EÚ sú organizované demonštrácie a priame akcie zamerané proti projektom EÚ týkajúcim sa deportácií a zavádzania vízových povinností. Vďaka týmto spoločným skúsenostiam a vzrastajúcemu záujmu o spoluprácu pri koordinovaní pohraničných priamych akcií začala fungovať sieť NO BORDER.

Verejná divadelná karavána PUBLIX THEATRE CARAVAN

V lete 2001 je pripravovaná séria politických a kultúrnych aktivít po celej Európe ako súčasť aktuálneho diskurzu týkajúceho sa problémov vysťahovalectva a globalizácie. Tieto akcie budú zároveň oslavou hnutia odporu. Okrem toho poskytujú priestor pokračovať v diskusií o slobode pohybu a o zrušení národných (štátnych) a nadnárodných hraníc.

Publix Theatre Caravan vystupuje ako mobilná informačná kampaň, no okrem toho sú našim cieľom priame akcie na verejnosti v spolupráci s inými skupinami a jednotlivcami.

Naše putovanie po Európe spájame s priamymi politickými akciami, výmenou skúseností, dokumentáciou akcií, mediálnym aktivizmom a politicko-kultúrnymi aktivitami. Karavána sa prehlasuje za politický kultúrno-umelecký projekt vo forme sociálneho akčného divadla. Karavána je organizovaná v rámci Európskej siete bez hraníc skupinou založenou na platforme „Za svet bez rasizmu“ z Viedne.

Naším cieľom je:

- účasť na verejných akciách a festivaloch, prezentácia priamymi akciami (pouličné divadlo, sound systems a pod.)
- mobilná kampaň s infostánkami, videom, transparentami, letákmi..
- dokumentácia aktivít (audio, video, indymedia...)

www.noborder.org

z letáku invitation to support the Publix Theatre Caravan NOBorder NONation spracovali Jana, ps-

Tradícia boja - Paríž '68

Vďaka neúnavným snahám buržoázných médií, Máj '68 bol (nielen) vo Francúzsku redukovaný na „študentskú revoltu“ s centrom v Paríži a čiastočne okupovanej univerzite v Sorbonne. Zopár horiacich barikád, nejaké bitky s políciou a horúce leto - to je obraz, ktorý zostal z týchto inšpiratívnych revolučných dní. Moderné médiá sa vyžívajú vo vykresľovaní konca politickej trajektórie niektorých ich účastníkov ako napr. „hovorcu“ Daniela Cohn-Bendita, dnes zeleného poslanca Európskeho parlamentu podporujúceho NATO, ako dôkazu, že radikálne antikapitalistické, z libertínskych pozícií vychádzajúce hnutie pracujúcich a študentov je len zábavnou hrou detí buržoázie a ako také buď utopí svoje ideály v reformizme alebo skončí porazené. Ako to ale v roku 1968 vyzeralo vo Francúzsku naozaj?

Realita májových a júnových udalostí, najväčších revolučných pohybov od čias Parížskej komúny, je diametrálne odlišná. Aj keď nespokojní študenti predstavovali rozbušku, ktorá celý proces odštartovala, aktuálna sociálna explózia vyvrcholila najväčším zdola organizovaným generálnym štrajkom vo francúzskej histórii, sprevádzaným masívnymi okupáciami tovární a pracovísk.

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že tieto udalosti prišli ako blesk z jasného neba. Vo Francúzsku a v Európe vôbec bola intenzita triedneho boja nízka, pracujúci a mladí ľudia depolitizovaní a len málo uvedomelí, perspektívy nejakého hnutia za revolučnú zmenu mizivé.

I napriek tomu, v rámci mnohých sektorov pracujúcej triedy dlhodobo pretrvávala nespokojnosť s pracovnými podmienkami a mzdami, aj keď zatiaľ nemala konkrétneho adresáta. Mladí pracujúci mali pocit, že mizéria predošlej vojnovnej generácie nie je pre nich. Ventilom hnevu sa často stávali konflikty a bitky s políciou, ktorých sa títo ako členovia rôznych pouličných gangov ('blousons noirs') účastníci spolu so študentami. Tu niekde vznikla iskra, ktorá spôsobila revolučný oheň.

Na univerzitách, vysokých školách a mnohých pracoviskách pôsobili síce nie veľmi početné, ale dlhé roky vytrvalo agitujúce revolučné skupiny a jedinci. Postupom času sa tieto skupiny zväčšovali a rozvíjali, nedá sa však povedať, že by sa to dialo nejak rýchlo a rapídne - ich vplyv bol zo začiatku dosť minimálny.

Práve na Parížskej univerzite, v kampuse Nanterre, ultramodерnej obrovskej prišere zo skla a ocele, v areáli, kde pracovali prevažne imigranti z Alžírsku, sa v apríli 1967 rozhodli mužskí študenti založením stanového tábora pred ženskými ubytovňami protestovať proti pohlavnej segregácii na internátoch. Samozrejme zasiahla polícia, to ale len zvýšilo radikálnosť a militantné naladenie študentov. V novembri ochromili chod univerzity bojkotom výuky.

22. marec

22. marca 1968 skupina študentov okupovala administratívnu budovu univerzity, aby tak protestovali proti zatknutiu aktivistov proti vojne vo Vietname. Práve toto hnutie, začínajúce rozmach po celom svete, poskytovalo dobrú základňu pre libertínske politické aktivity - do činnosti práve vzniknutého Hnutia 22. Marca, akési afinitnej skupiny v rámci 'New Left', sa zapojilo mnoho anarchistov. M22 líder a hovorca Daniel Cohn-Bendit zo skupiny libertínskych komunistov „Noir et Rouge“ sa angažoval veľmi aktívne a

jeho tvár sa vďaka médiám stala tvárou hnutia. Zo strany študentov bola zrejma snaha nezostať pri zlepšení podmienok cvičených opíc v univerzitej zoo a ísť ďalej proti stalinistickým a reformistickým tendenciám.

Májové udalosti začali zvolaním demonštrácie členmi M22 na 6. mája - bol to oficiálny začiatok skúškového a deň, kedy sa proti mnohým, aj neorganizovaným študentom mali začať priestupkové konania za politické

REFORMES

aktivity. Akademické autority vo viere, že eliminujú militantnú menšinu, 3. mája uzavreli Sorbonnu a zavolali poriadkovú políciu. Keď sa pokúšala zatknúť buričov a celkovo zastrašiť študentov, v Latinskej štvrti neďaleko univerzity okamžite vypukli násilné strety. Oficiálne študentské odbory UNEF a odbory vysokoškolských pedagógov vyhlásili časovo neobmedzený protestný štrajk, ktorý trval celý víkend, keďže úrady obvinili 6 „agitátorov“ a zakázali plánovanú pondelkovú demonštráciu. Nikto, ani samotní študenti netušili, čo bude nasledovať.

Od pondelka do piatka zažil Paríž najväčšie demonštrácie od Alžírkej vojny. Desiatitisíce ľudí v uliciach sa organizovali, plánovali, komunikovali. Študentské demonštrácie prišlo podporiť veľa miestnych pracujúcich. Revolučný náboj sa širil po celom Francúzsku a izolovaná študentská vzbura v Paríži sa menila na miliónové sociálne hnutie.

13. mája, po zistení, že grassroots revolta naberá na obrátkach, vyhlásili

celonárodné odbory na čele so stalinistickou CGT jednotenný protestný štrajk, aby sa utvrdili vo svojej vedúcej pozícii a nevyzeralo to tak, že v skutočnosti nič nerobia a sú úplne neschopné efektívne presadzovať práva pracujúcich. Asi 200 000-ovej demonštrácie v Paríži sa zúčastnili pracujúci zo všetkých sektorov výroby a služieb, CGT ale robila všetko pre to, aby zamedzila spontánnej aktivite nestraničských pracujúcich.

V ten istý deň sa bojovalo aj na Sorbonne. Zrážky s políciou, zatýkania, ale aj okupácie, verejné zhromaždenia, otvorené fórum revolučnej diskusie a akcie, to všetko v atmosfére popisovanej ako 'euforická' - 24 hodín denne. K pôvodným „okupantom“ univerzity sa čoskoro pridali delegáti najrôznejších vzdelávacích inštitúcií, aby spolu určili najefektívnejšiu stratégiu boja. Tvorili sa revolučné výbory, v ktorých významnú rolu zohrávali anarchisty ('Jeunesse Anarchiste Communiste'). Jednotlivé výbory boli zodpovedné za okupáciu, produkciu propagandy, agitáciu či komunikáciu s pracujúcimi a ostatnými študentami. Leninistické skupiny sa zatiaľ hašterili medzi sebou o historickom význame toho všetkého a rozmyšľali, ako by mala správne vyzerať ich vedúca úloha v tomto procese. Sebastačné hnutie, do veľkej miery pracujúce na organizačných princípoch decentralizácie, federalizmu, priamej demokracie, solidarity a autonómie, samozrejme žiadnych leninských vodcov nepotrebovalo. Boli to práve oni, kto sa silou mocou snažil zabrániť pracujúcim vziať kontrolu nad ich životmi a výrobou do vlastných rúk.

Okupácia pracovísk

Okupácia tovární a pracovísk začala 14. mája v Nantes v továrni Sud Aviation. Na ďalší deň sa pridali pracujúci Renaultu v Cléone a Flins a čoskoro bola týmto fenoménom ochromená výroba v absolútnej väčšine francúzskych tovární, „ušetrené“ zostali len menšie vidiecke mestá. Akčné výbory sa zakladali na pracoviskách aj úradoch, školách, železničných staniach, ľudia sa samosprávne organizovali, vyvesovali čierne a červené vlajky... 20. mája bolo paralyzované celé Francúzsko. Študenti hovorili s pracujúcimi a pracujúci medzi sebou, aby našli odpoveď na základnú otázku: „Ako ďaleko vlastne chceme, aby to zašlo? Kde sa zastavíme?“ Úchvatné vedomie, že teraz sú to oni, kto rozhoduje a kto je pánom situácie, hnalo obyčajných pracujúcich v ich revolučných aktivitách stále ďalej. Revolučné výbory na Sorbonne vydali manifest za 'okamžité okupácie všetkých tovární a vytváranie rád pracujúcich', ktoré mali prevziať kontrolu nad výrobou a jej organizáciou. Vyzeralo to tak, že sociálna revolúcia víťazí nad gaullistickým režimom a stáva sa bezprostrednou reálnou možnosťou. Na výzvu reagovalo množstvo lokálnych skupín a výborov po celom Francúzsku a ku koncu týždňa sa do hnutia zapojilo a štrajkovalo vyše 10 miliónov (!) pracujúcich.

Za odstránenie bossov!

Nad pracujúcou triedou však stále ticho visel

mŕtvolný tieň stalinizmu a sociálnej demokracie. 24. mája CGT zvolala svojich členov na masovú demonstráciu v Paríži. To isté na ten istý deň urobilo hnutie M22 a revolučné a akčné výbory so sloganmi: „*Nie parlamentným riešeniam! Žiadne vyjednávanie a dialóg, ktoré iba predlžujú agóniu kapitalizmu! Pracujúci! Študenti! Chodci! Učítelia! Žiaci! Organizujme*

Latinskej štvrte. V ten istý deň napadli demonštranti vládne budovy v Bordeaux a pouličné boje s políciou trvali v Paríži, Nantes, Lyone a iných mestách celú noc.

Reakčná mobilizácia

Boj dosiahol kritickú hranicu. 27. mája zvolala CGT ďalšiu demonstráciu za účasti okolo

zostalo, bola snaha odborov zachovať akú-takú formu čiastočného štrajku či prerušenia výroby na ceste k jej úplnému obnoveniu.

Nie všetci pracujúci a študenti sa však k „normálnosti“ navracali tak hladko. Štrajky v dôležitých sektoroch služieb ako železnice či pošty pokračovali až do prvého júnového týždňa. Pracujúci v automobilovej výrobe v Renaulte, Citroene a Peugeotte tiež pokračovali v okupáciách tovární. Keď CGT a ostatné reformistické odbory začali celonárodne organizovať návrat k práci, aby sa predišlo ohrozeniu ekonomiky, zostali zo štrajku už len torzá. Tí, čo naďalej solidárne štrajkovali, sa stali terčom ostrej štátnej represie. Vyvrcholilo to streľbou do pracujúcich Renaultu 7. júna vo Flins. O pár dní neskôr prišli pri útoku polície o život dvaja zamestnanci Peugeotu v Sochaux.

Policijným komandám sa podarilo vyčistiť Sorbonnu od revolučných „živlov“ až 16. júna. „Boj pokračuje“, tvrdili síce študenti, ale nebolo to už určite na Sorbonne. Na záver stihli ešte revoluční študenti sformulovať ideu, o realizáciu ktorej celý čas usilovali: „*Vybudovanie nového druhu revolučného hnutia...dostatočného silného a uvedomelého na to, odhaliť a zneškodniť zastieracie byrokratické manévry, upozorňovať na neligitimitu ľavicového „vodcovstva“, vysvetľovať pracujúcim skutočný význam študentského boja, propagovať myšlienky organizovania štrajkov zdola, samosprávnych rád pracujúcich...“*

Tento revolučný pokus skončil neúspechom. Ťažko povedať, či to bolo kvôli absencii objektívnych predpokladov mimo hnutia, nedostatočnej aktivity a nedôslednosti anarchistov alebo podceneniu bezpochyby silného protivníka. V mnohom nás však udalosti roku 1968 môžu inšpirovať aj dnes.

podľa Organise! č. 55 spracoval -vg-

Továreň Renault okupovaná štrajkujúcimi robotníkmi

a koordinujeme náš odpor! Za odstránenie šéfov! Všetku moc pracujúcim!“. Tejto demonstrácie sa zúčastnilo vyše 100 000 ľudí. Burza cenných papierov skončila v plameňoch a rôzne vládne inštitúcie a ministerstvá neuchránili stovky policajtov, ale trockistická mládež 'Revoluční komunisti' a sociálni demokrati z oficiálnych študentských odborov, ktorým sa podarilo otočiť pochod späť do bezpečného ghetta

500 000 ľudí, ktorá sa obišla bez akéhokoľvek incidentu. O tri dni na to prezident Charles de Gaulle oznámil v priebehu 40 dní nové voľby. Jeho priaznivci a príslušníci buržoázie sa po stovkách vydali do ulíc a volali po obnovení poriadku, vyjadrovali podporu polícii a Danielovi Cohn-Benditovi želali ako odpornému židovi krutú smrť. Revolučná iniciatíva akoby sa úplne vytratila a jediné, čo

Street party 2 v Bratislave

V sobotu 9. júna sa na Námestí Slobody konala druhá street party, tentokrát lokálne zameraná proti plánovanej dostavbe mosta Košická, ktorý by mal spojiť sídlisko Petržalka s druhým brehom Dunaja, no vôbec nerieši zlú dopravnú situáciu slovenského hlavného mesta. Na globálnej úrovni bol kritizovaný kapitalistický systém, ktorý považujeme za hlavnú príčinu súčasných ekologických a sociálnych problémov. V oboch témach sme načrtli aj alternatívy podporu MHD a cyklickej infraštruktúry a slobodnú spoločnosť bez kapitalizmu založenú na princípoch politickej a ekonomickej samosprávy a trvalej ekologickej udržateľnosti.

Účastníci sa začali schádzať na námestí okolo 13. hodiny a čoskoro ich počet dosiahol 1000 - 1300. Potešila hojná účasť priateľov z Čiech a Rakúska. Hrali dva techno a jeden reggae sound system, prebiehal koncert doplnený prejavmi o antiautomobilizme, kapitalizme a ženskej otázke či Iniciatíve za bezplatné vzdelanie. Mnoho infostánkov anarchistických a ekologických organizácií ponúkalo nepreberné množstvo rôznych materiálov a letákov, zadarmo sa rozdávalo jedlo, vystupovali pouliční umelci, divadelný

kolktív prezentoval svoj pohľad na dobývanie vesmíru nadnárodnou korporáciou. Radikálne sa zasiahlo proti prítomným boľševikom zo SOP

a ich propagande, polícia nám ale zabránila doviest' to do dôsledného konca.

Okolo 17. hodiny vyrazilo za mierne daždivého počasia 800 - 1000 ľudí do ulíc na neohlásený pochod. Aj keď bolo púšťanie verejnej dopravy zo začiatku trochu obtiažne, polícia ju svojimi asi 30 osobnými autami a jedným antonom blokovala oveľa dôkladnejšie. Žiaden z účastníkov neútočil na súkromný majetok ani nenapádal príslušníkov polície. Tí počas blokády najrušnejších križovatiek Račianske a Trnavské mýto najprv postupne

paralyzovali mobilné sound systems, zatkli vodičov, za rohom zmlátili DJs a spôsobili škodu na ozvučovacej technike. Zároveň sa neúspešne zbytočným násilím pokúšali ľudí vytlačiť na úzky chodník. Zadržali do 20 ľudí, asi 5 obuškami zranili. Správali sa agresívne, neboli označení číslami, ich diletantský „zásah“ postrádal akúkoľvek logiku a koordináciu. Dav sa i napriek tomu nenechal vyprovokovať a zostal nenásilný. Bez hudby pokračoval v pochode a blokovaní aut.

Podľa oficiálnych zdrojov zasahovalo 119 policajtov. Mnohí z nich po ceste na afterparty koncert aj počas neho stále útočili. Vzhľadom na zranenia zvažujeme možnosť podania trestných oznámení. Akciu sme zhodnotili ako dobre zvládnutú, aj keď v pochode panoval trocha chaos. Mediálna odozva, resp. jej objektívnosť a kvalita boli priemerné, a nič iné sa pri akcii podobného druhu asi ani čakať nedá.

Slovenská polícia sa konečne vyfarbila - je profesionálna tak ako hocike inde na svete.

www.streetparty.sk, www.eco.5d.sk, www.ulicelidem.cz

za organizátorov Martin

Goteborg a Janov - ako ďalej? alebo dôvod na zamyslenie

Udalosti v Goteborgu a v Janove (viď Správy zo zahraničia a ABC) nastolili mnoho závažných otázok a dokonale potvrdili trendy, ktoré sa v celosvetovom hnutí proti ekonomickej globalizácii črtajú už od Prahy 2000, možno aj skôr. Kritické vysporiadanie sa s nimi je podľa mňa obzvlášť pre anarchistov ako súčasť globálneho hnutia odporu veľmi dôležitá.

Taktika masových medzinárodných mobilizácií a jej efektívnosť

Prekázanie zasadania Svetovej obchodnej organizácie (WTO) v Seattli v novembri/decembri 1999 bolo pre všetkých určite šokujúcim úspechom. Umožnila to bezprecedentná kooperácia environmentalistov, anarchistov, odborárov, NGOs a ľudských právnych aktivistov. Táto rôznorodosť sa spočiatku zdala byť výhodou. Polícia masové nenásilné protesty organizované na princípoch autonómie a decentralizácie (affinity groups / clusters) absolútne nezvládla - bolo vyhlásené stanné právo a zákaz vychádzania. Dvoma hlavnými zbraňami demonštrantov bol ich obrovský počet (50 000 - 100 000) a vynikajúca nehierarchická organizácia. Akcii predchádzali mesiace mobilizácií aktivistov, ale aj obyčajných pracujúcich, predovšetkým v USA, ale aj inde po svete. Použitá taktika represívne zložky prekvapila, nič podobné dovtedy nepoznali, a to bola určite významná zložka úspechu akcie.

Od Seattlu sa začína hovoriť o globálnom hnutí odporu alebo proti globalizácii, aj keď si pod týmto nejednoznačným pojmom vybaví každý niečo iné. Mainstream médiá samozrejme prekrúcajú, čo sa dá, základnú myšlienku odporu ale komunikovať musia. Úspechom posilnení aktivisti sa euforicky vrhajú do prípravy akcií proti zasadaniu MMF / SB v apríli vo Washingtone. Tu už evidentne poučená polícia zasahuje inak - narúša prípravné schôdzky, na demonštrácii izoluje jednotlivé skupiny, používa kvantitívne silové plynové a násilné a masovo zatýka. Represia narastá.

Ďalšie, výročné 55. zasadanie MMF / SB sa koná v Prahe. Zasa sa uplatní klasický scenár celosvetovej mobilizácie - veľa aktivistov to vidí ako možnosť „exportovať“ hnutie odporu do východnej Európy. Akcia sa celkovo dá hodnotiť ako úspech, aj keď organizačné problémy súvisiace s násilím, koncepciou širokej aktivistickej koalície (INPEG) a mainstream médiami začínajú byť očividné. Zasadanie chráni 11 000 policajtov, zatknutých je okolo 900 aktivistov, z ktorých mnohí dopadnú na policajných staniách dosť zle. Často používaný pojem „antiglobalisti“ absolútne nepostihuje podstatu problému - otázky novinárov ohľadne používania „globálneho“ internetu alebo mobilov sa snáď ani nedajú brať vážne. Aj keď násilných bolo asi iba 10% protestov, ujíma sa zjednodušujúca rovnica anarchista / demonštrant = násilník a vandal.

V Goteborgu je už táto rovnica nezávisle od mainstream médií v očiach obyčajných ľudí podľa mňa úplne namieste. Ohlasy verejnosti na protesty možno označiť ako veľmi vlažné, ak nechceme rovno povedať negatívne. Rád by som na tomto mieste

podotkol, že symbolické ničenie súkromného majetku korporácií a násilie proti ľuďom a zvieratám sú dve úplne rozdielne veci. Miera ich legitimity je asi individuálna, použitie násilia by ale malo nastať len v prípade sebaobrany. Tu sa objavujú názory, že kapitalizmus ako organizovaný zločin je prvotným zdrojom násilia voči Zemi a jej obyvateľom a teda akýkoľvek násilný útok na jeho inštitúcie a represívne zložky, ktoré ho chránia, je len aktom sebaobrany... Násilie v dave sa však veľmi ťažko kontroluje a usmerňuje - jeho akceptovateľná symbolická forma sa vytráca s činnosťou agresívnych chuligánov zaujímajúcich sa len o tupú deštrukciu za každú cenu. Do úvahy treba brať tiež pravidelné masívne nasadenie tajných policajtov prezlečených za militantov. Ich počty môžeme len hádať, určite ale nie sú zanedbateľné. Represia ospravedlňovaná aj ich „akciami“ každopádne nabrala na obrátkach tak, že do demonštrantov sa v Goteborgu strieľalo ostrými. V Janove polícia jedného demonštranta zastreľila. Nenásilní demonštranti sa právom sťažujú na diskrimináciu, i keď sami nenavrhlí, nejakú efektívnu a konfrontačnú nenásilnú taktiku. Aprílové protesty proti FTAA (Americkéj zóne voľného obchodu) v kanadskom Quebecu alebo nedávne udalosti v Barcelone zapadajú do tejto mozaiky. Čo z toho vyplýva?

Polícia sa celkom rýchlo naučila zvládať a infiltrovať tento typ masových demonštrácií. Jej represívny potenciál je určite väčší ako ten náš vzdorovať mu. Vo vojne s políciou máme len minimálnu šancu zvíťaziť. Databázy Europolu politicky nežiaducich osôb či dočasné pozastavenie platnosti Schengenskej dohody umožňujú systému mnoho aktivistov do krajiny jednoducho nevpušťať - sloboda voľného pohybu v podaní EÚ neplatí pre ľudí, ale v prvom rade pre tovar a kapitál. Stovky zatknutých, zmlátených a zranených kamarátov na uliciach a policajných staniách - to sú obeť policajnej brutality, žiadni hrdinovia či víťazi. Náš cieľ fyzicky zablokovať či aspoň narušiť to či ono stretnutie je čoraz ťažšie realizovateľný, i keď militantný odpor spravídla zatieni agendu jeho účastníkov. Treba aj zohľadniť, do akej miery sú tieto elitné stretnutia kapitalistických inštitúcií naozaj myslené vážne, a do akej len public relations hrou. Skutočne závažné rozhodnutia o Zemi a jej obyvateľoch sa podľa všetkého dejú na miestach a v kruhoch, o ktorých vieme veľmi málo alebo vôbec nič.

Demonštranti sú vnímaní ako násilnícki votrelci bez akejkolvek väzby na miestnu komunitu. Pre koľko normálnych pracujúcich je únosné vynechať v práci niekoľko dní, minút nemalé peniaze na cestu, spať v spacáku na podlahe a riskovať zatknutie či zranenie, ak musí živiť svoju rodinu? Nie sú práve títo ľudia nositeľmi novej revolúciej

zmeny? Iste, treba budovať hnutie a kontakty, treba spolupracovať na medzinárodnej úrovni, a toho nástrojom sú aj tieto akcie - z tohto pohľadu boli prínosom. Ale oplatí sa to? Nie je na čase zmeniť taktiku? Skúsenosti z protiglobalizačných protestov v posledných rokoch naznačujú, že čas na to dozrel. Súčasná metóda celosvetovej mobilizácie na jeden veľký protest v mieste konania toho či onoho summitu sa zdá byť prekonaná a pravdepodobne sa dostala do slepej uličky.

Protichodné role v tomto procese - anarchistí, antiautoritári a radikálni ekológovia verzus boľševici a NGOs

Ak sa na problém pozrieme anarchistickou optikou, vyplávajú na povrch ďalšie otázky. Masovosť a tým aj želaný efekt týchto medzinárodných akcií sú možné len za cenu kooperácie v širokých organizačných platformách. Ich nehierarchická štruktúra a grassroots charakter väčšinou vylučujú boľševikov, NGOs a iných autoritárov, nie je to však pravidlo. Na výslednej protestnej akcii sa potom okrem toho zúčastňujú práve tieto a iné skupiny, ktoré sa na príprave nepodieľali, prípadne si organizujú vlastné akcie. Spasiteľské komunistické strany na sociálnych fórach rečnia o svetovej revolúcii pod svojou taktovkou - počas 40 rokov sme mali možnosť na vlastnej koži pocítiť, ako to dopadne v praxi. Aktivita boľševických skupín je taktiež absolútne nežiaduca, a o to viac viditeľná. Treba ju eliminovať, ale v prípade terajších medzinárodných mobilizácií sa jednoducho nejedná o anarchistické akcie. Nemáme monopol na protesty ani právo obmedziť ich autonómiu. Tieto akcie viažu naše sily a ak kvôli nim redukuje našu už aj tak nedostatčnú bežnú publikačnú, organizačnú a agitačnú činnosť na minimum, mali by sme sa sami seba spýtať, či celkové výstupy z nich sú dostatočne „anarchistické“ nielen v zmysle radikálnej spoločenskej kritiky, ale predovšetkým z hľadiska ponúkanej alternatívy. Byť proti určite nestačí. Je to potom pre anarchistické hnutie a dosiahnutie jeho cieľov prospešné?

Na druhej strane, nie sú tieto akcie dobrou príležitosťou, ako zviditeľniť anarchistické myšlienky? Práve ich propagáciu považujem za našu prioritu. S tým samozrejme súvisí aj otázka mainstream médií - nemám o nich žiadne ilúzie a ich efektívne využitie je veľmi komplikované, ak nie nemožné. Média sa v kapitalizme zaoberajú správy ako trhové subjekty. Ich primárnu úlohou nie je objektívne informovať, ale produkovať ich vlastníkom zisk predajom reklamy, ktorý sa odvíja od miery sledovanosti. Sekundárnu úlohu je informovať v záujme ochrany a konzervovania systému, ktorý im to umožňuje - teda kapitalizmu. Pristúpiť na ich hru, prispôbovať podobu akcií mediálnej „priechodnosti“ a deliť demonštrantov na dobrých a zlých, ako to majú vo zvyku NGOs - to nikam nevedie. Práve tu by sa mal naplňať obsah hesla „jednota v rôznosti“. Rešpektujem názory, že jedinú, čo si tieto médiá zaslúžia, je úplný informačný bojkot, a my by sme mali všetky sily sústrediť na budovanie a propagáciu médií alternatívnych, či už na papieri alebo internete. Fakt, že médiá nezávisle od našich postojov proste informovať budú (aj

keď len tak, ako sa im to hodí), sa ale ignorovať nedá. Myslím, že je v našej moci aspoň čiastočne ovplyvniť podobu výstupov mainstream médií, zároveň ale musíme spochybňovať ich pravdivosť a legitimitu. Otázka skôr znie, či to stojí za to a či to v konečnom dôsledku nie je jedno.

Vrátim sa na začiatok k spomínaným širokým platformám a pristávam sa pri fenoméne NGOs, ktoré v protiglobalizačnom hnutí tiež zohrávajú istú úlohu. Príťahuje ich najmä mediálna pozornosť, ktorá sa tomuto hnutiu venuje. Mimovládne organizácie (nongovernmental organizations) sa väčšinou zameriavajú na jednotlivé ekologické alebo sociálne problémy a pokúšajú sa ich odstrániť, čiže presadiť čiastkové reformy lobbovaním, verejnými nátlakovými kampaniami, dialógom s vládou a pod. Konkrétne projekty, financované z rôznych grantov a nadácií, často priamo alebo nepriamo previazaných s priemyslom a vládou, NGOs logicky ako súčasť občianskej spoločnosti alebo tretieho sektora potom neumožňujú odhaľovať a poukazovať na skutočné príčiny problémov, proti ktorým bojujú. Odhládnuv od toho, že ony samy to pochopiteľne ani nechcú - ich existencia by stratila zmysel. Predstavte si, že chorému na rakovinu lekár namiesto rýchlej operácie predpíše lieky proti bolesti a na upokojenie.

Environmentálne NGOs pomáhajú svojou ochotou viesť „konštruktívny dialóg“ vládnym a korporatívnym public relations stratégom natierať kapitalizmus na zeleno. Ojedinelé nie sú ani prípady, že NGOs vzniknú na objednávku korporácií, aby sa potom stali skrytou súčasťou ich mediálneho image. Organizačná štruktúra Greenpeace je takmer totožná so štruktúrou klasickej korporácie - riadiace centrum, hierarchia, public relations, zakázané odbory (v Kanade) a pod. NGOs sa líšia v radikálnosti a v miere mediálneho rizika, ktoré sú ochotné podstúpiť, ich kontraproduktívna podstata ale zostáva stále rovnaká. Kampan Greenpeace proti geneticky modifikovaným potravinám je vedená veľmi profesionálne a ako takú ju nemám problém podporiť, ibaže nikde sa nedozviem, že dôvodom genetických manipulácií je zasa len nekonečná nenažranosť kapitalistov vlastniacich biotechnologické továrne. Medzinárodná ekologická organizácia Friends of the Earth, kam mimochodom patrí aj LZ Vlk alebo Centrum pre podporu miestneho aktivizmu, hrdo vyhlasuje, že v Goteborgu sa na najvyššej úrovni za okrúhlym stolom stretli ich delegáti s predstaviteľmi EÚ, aby im tlmočili svoje znepokojenie nad ohrozením Kjótskeho protokolu o znížení emisií oxidu uhličitého. Predstavitelia EÚ prisľúbili, že oni budú emisie znižovať a na rozdiel od USA protokol ratifikovať, samozrejme pokiaľ to neohrozí rast ekonomiky. Z neho predsa profitujeme všetci, a pomáha najmä tým najchudobnejším (sic!). Friends of the Earth sa potešili, Kjótsky protokol predpokladá zníženie emisií zhruba o 5,5% od roku 2008. Jeho prijatie otvorí cestu ďalším rokovaniam... Len malá ukážka schizofrénie ako pointa - podľa zdrojov samotných Friends of the Earth, ak sa na Zemi nechceme za pár rokov doslova uvariť, treba znížiť emisie na celosvetovej úrovni okamžite o 50 - 60%!!! Toto je veľmi typický príklad vzájomnej

symbiózy NGOs s vládnucimi elitami a priemyselníkmi. Spokojné sú obe strany. Priemyselníci zohľadňujú ekologické limity a NGOs vyhrali ďalšiu z bitiek vo vojne za záchranu Zeme. Lídri G8 v Janove svoje túžby v tomto ohľade vyjadrili viac než výstižne: „Veríme v zásadný význam otvorenej verejnej diskusie o dôležitých výzvach, ktorým musí naša spoločnosť čeliť. Budeme podporovať inovačné riešenia založené na širokom partnerstve s občianskou spoločnosťou a súkromným sektorom.“ Čo dodať? Bono Vox z U2 by o svojich elitných debatných dostaveníčkach o oddženi krajín Tretieho sveta s politikmi, biznismenmi a finančníkmi vedel povedať viac...

„Ukážeme politikom, že ako naši demokraticky volení zástupcovia musia zohľadniť naše názory - nemôžu predsa ignorovať náš hlas!“ - to sú mottá, ktorými NGOs na akciách krmia znepokojených občanov. Realita je ale taká, a NGOs to dobre vedia, že vládnucu kapitalistickú elitu s nastrčenými politikmi ako bábkami nezaujímajú nič okrem hromadenia jej ziskov a NGOs budú počúvať len vtedy, ak to neohrozí rast ekonomiky. Hra NGOs na ľudské práva alebo ekológiu nekonečným uzatváraním kompromisov s veľkým biznisom nie je vôbec zábavná. Ešte raz - ekológia, resp. trvalá udržateľnosť a kapitalizmus sa navzájom kategoricky vylučujú. Nechcem hádzať všetky NGOs do jedného vreca a nepopieram pozitívne veci, ktoré dosiahli. Len v boji za slobodu, samosprávu a skutočnú zmenu nemajú veľký

význam. Paralyzujú samosprávnú grassroots aktivitu ľudí zdola (hlavne v kajinách Tretieho sveta, no nielen tam), predlžujú agóniu kapitalizmu a bežným ľuďom poskytujú falošnú ilúziu, že predsa tí zelení to s tou ekológiou už len nejak vyriešia. To je tragický omyl.

Trocha odbočím a upozorním na ďalší závažný problém. Predstavujú ho absolútna ignorácia a odtrhnutosť väčšiny NGOs od sociálneho pozadia ekologických problémov, vyplývajúce pravdepodobne z hierarchickej štruktúry, pocitu nenahradiiteľnosti a istého povýšeneckého elitárstva voči pracujúcim. Ak aj k sociálnym otázkam zaujmajú nejaké stanovisko či sa nimi priamo zaoberajú, deje sa tak z reakčne reformistických pozícií. Nad zaujímavými protiglobalizačnými heslami typu „Urobte obchod férový a zelený! (Make trade fair and green!)“ by sa dalo poušmiať, keby neboli myslené vážne. Ekologické problémy neexistujú izolovane, ale majú svoje politicko-ekonomické príčiny a sociálne dopady.

Maximálne stimulovať nezmyselnú spotrebu, priemyselnú produkciu a tým aj ekologickú deštrukciu sa implantovaním konzumentskej „morálky“ a hypnotickou reklamou snažia vlastníci výrobných prostriedkov, teda kapitalisti, ktorí z toho profitujú. Ide o alfu a omegu ich ziskov a moci. Nebudú váhať použiť akékoľvek prostriedky na zachovanie statu quo. Áno, v konečnom dôsledku má možnosť voľby bezbochyby vždy konzument. Aj snaha uskutočniť radikálnu a skutočnú zmenu vždy musí vychádzať z presvedčenia uvedomelého jednotlivca - ten nemôže byť cieľom, ale predpokladom ďalších nevyhnutných krokov na ceste k revolúcii. Argument 'ak by ľudia prestali konzumovať, nikto by s tým nič nemohol urobiť' by sa však dal akceptovať len za predpokladu, že by produkcia závisela od dopytu a nie naopak. Tiež treba brať do úvahy, že v systéme, kde ľudia musia na trhu predávať pod cenu svoju často otrockú prácu, aby prežili, zďaleka nie všetci majú možnosť participovať na konzume rovnakým dielom. Bolo by ale zaujímavé stanoviť, do akej miery (nie či vôbec!!!) sú radoví konzumenti skrz svoju neschopnosť / neochotu brániť sa psychologickým manipuláciám reklamných stratégov a médií individuálne zodpovední za ekologickú deštrukciu.

Východiská a stratégie do budúcnosti

Ako to celé zhrnúť a vyvodiť závery? Za žiadnych okolností by sme nemali ustupovať z našich radikálnych pozícií - avšak nie v zmysle neochoty večne diskutovať či uzatvárať sa do seba. Za poslednú dobu sa anarchistickému hnutiu podaril významný, aj keď vzhľadom na dnešné technické možnosti prirodzený pokrok - získalo globálny rozmer a prešlo do ofenzívy. Skrýva sa za tým obrovské množstvo práce. Nemôžeme ale vidieť veci čiernobielo a pred otázkami a problémami zatvárať oči. Možným riešením je posilniť lokálne väzby jednotlivých protestných akcií za zachovania ich konfrontačného charakteru a sústrediť sa na mobilizáciu a informovanie miestnych „obyčajných“ ľudí, nie sa spoliehať na už presvedčených aktivistov zo zahraničia. Medzinárodná spolupráca a komunikácia majú samozrejme nezastupiteľnú úlohu. Treba vyzývať k celosvetovo koordinovaným, ale decentralizovaným na rôznych miestach prebiehajúcim akciám. Na Slovensku a v Čechách sa nás to týka predovšetkým s blížiacim sa summitom NATO v novembri 2002 v Prahe. Tieto výzvy by ale nemali byť len rakiou na nejaký summit - dobrým príkladom v tomto smere je 1. Máj ako globálny deňboja proti kapitalizmu (vyhlásený PGA) a pod. Efektívnu stratégiu ukáže až čas, a my musíme byť neustále otvorení prijímať a reflektovať nové podnety. Prehodnocovať staré metódy a zamýšľať sa nad novými, ísť cestou pokusu a omylu. Budúcnosť je naša.

Všetky tu vyjadrené názory sú čisto moje osobné, nejedná sa o stanoviská ČSAF. Budem rád, ak tento článok podnieti vecnú polemiku.

Martin

Proti NATO - prečo a ako

S pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou sa v novembri 2002 na summite NATO Slovensko stane súčasťou tejto zločineckej vojenskej inštitúcie globálneho kapitalizmu. Krátko pred tým, v septembri, sa síce konajú parlamentné voľby, ktoré by svojim extrémnym výsledkom teoreticky mohli tento vývoj zvrátiť, túto možnosť ale ponechajme otvorenú.

Nie sme proti NATO, pretože by sme boli pacifisti, aj keď rešpektujeme názory pacifistov a zhodujeme sa s nimi v tom, že v maximálnej možnej miere chceme mier, súhlasíme ale s tým, že ľudia majú právo brániť sa aj násilím proti tomu, čo by im bralo slobodu alebo životy. Nie sme proti NATO ani z pochybných pozícií národných záujmov alebo nacionalizmu - podporujeme medzinárodnú spoluprácu. Proti NATO sme kvôli hodnotám, ktoré háji a kvôli spôsobu, akým to robí:

- **pochybná demokracia** (zastupiteľský systém so skutočnou vládou oligarchie, vytváranie vhodných podmienok pre demagógov a totalitárov, vláda peňazí, vytváranie mocenských centier, likvidovanie alternatívneho sociálneho života, rola armády a represívnych zložiek v demokracii)
- **voľný trh** (kapitál ako prostriedok nadvlády nad ľuďmi a jeho akumulácia, dnešná podoba globalizovaného kapitalizmu a jeho dopady, rola NATO ako ochrancu a šíriteľa tohto systému, jeho rola ako

ozbrojenej päste mocenských a surovinových záujmov krajín bohatého Severu)

- **selektívne ľudské práva** (ideológia ľudských práv tak, aby do značnej miery slúžila záujmom mocných, ich skutočná povaha ako výdobytkov na ceste k oslobodeniu, nedokonalosť a nedostatočnosť terajšieho modelu ľudských práv vzhľadom na ďalšiu emancipáciu alebo napr. ekologické riziká, reálna váha ľudských práv v krajinách NATO - napr. USA či Turecko, protiimigračná politika EÚ)
- **militarizmus** (nákladné prezbrojovania, technologický vývoj nových zbraní)
- **armáda** (nepriateľnosť vojenskej organizácie ako takej, armáda ako nástroj mocenských elit, prostriedok k disciplinácii populácie, z anarchického hľadiska rovnaká nebezpečnosť ako všeobecnej, tak aj profesionálnej armády)
- **brutálne metódy modernej vojny** (napr. Juhoslávia 1999)
- **NATO a vojenské bloky všeobecne ako príčiny destabilizácie** (hľadanie a vyrábanie nepriateľa vid' pád bolševizmu a Varšavskej zmluvy a nepád

NATO, vojenskopriemyselný komplex, neustále napätie v multipolárnom svete)

Naša alternatíva spočíva v harmonickej anarchistickej spoločnosti so skutočnou demokraciou, ekonomickou vzájomnosťou a emancipáciou človeka v rôznych rovinách ako alternatíva hodnôt, ktoré háji NATO. Uvedomujeme si, že nežijeme v rozprávke a že možno bude nutná obrana takejto spoločnosti, resp. jej zárodokov. Existujú aj neautoritárske možnosti, ako sa ľudia môžu organizovať za účelom obrany - teritoriálna obrana využívajúca nasadenie prakticky celej populácie so znalosťou terénu, miličný systém, princíp volenia veliteľov, ich zodpovednosť a odvolateľnosť, výhody tohto systému.

Z horeuvedeného vyplýva potreba viesť kampaň proti vstupu do NATO a bojovať za jeho zrušenie. Z anarchistickej pozície sa však neuspokojíme s čiastkovými riešeniami alebo reformami v rámci systému (neutralita, profesionálna armáda...), slobodná a samosprávna anarchistická spoločnosť je nutne konečným cieľom.

ČSAF považuje túto kampaň za jednu zo svojich priorit na najbližšiu dobu. Budeme sa snažiť o vytvorenie širšej platformy spriaznených skupín a jednotlivcov, ktorých by spájala predovšetkým vízia spoločnej alternatívy. Chystáme vydanie brožúrok, letákov a plagátov a budeme organizovať v Čechách aj na Slovensku protestné demonštrácie, vrcholom bude samozrejme summit NATO v novembri 2002 v Prahe. Úspech však závisí od nás všetkých, od našej schopnosti nehierarchicky sa organizovať a či podporiť už existujúce antiautoritárske organizácie, odmietat' nastúpiť do armády, šíriť alternatívne informácie a oslovovať rôznymi spôsobmi verejnosť.

-vg-

NATO neznamená mier!

"Zmluvné strany znova potvrdzujú svoju vieru v ciele a zásady Charty Spojených národov a svoju túžbu žiť v mieri so všetkými národmi a všetkými vládami."

Preambula Severoatlantickej zmluvy.

"Zmluvné strany sa ... zaväzujú, že budú všetky medzinárodné spory, v ktorých budú účastníkmi, urovnávať pokojnými prostriedkami, aby tak nebol ohrozený medzinárodný mier a bezpečnosť."

Článok I. Severoatlantickej zmluvy

História

NATO (North Atlantic Treaty Organization) vzniklo 4. apríla 1949. Vznik paktu iniciovali predovšetkým USA, Francúzsko (od roku 1966 mimo vojenskú organizáciu paktu) a Veľká Británia ako odpoveď na agresívnu politiku ZSSR na čele so Stalinom. Okrem nich sa na založení paktu podieľali Taliansko, Kanada, Holandsko, Luxembursko, Belgicko, Nórsko, Portugalsko, Dánsko a Island. V roku 1952 bolo prijaté Grécko (v rokoch 1974-80 mimo vojenskú organizáciu paktu) a Turecko. V roku 1954 vzniká Varšavska zmluva vojenský pakt ZSSR a jeho satelitov, čím oficiálne začína Studená vojna, charakteristická šialenými

pretekami v zbrojení. V roku 1955 sa novým členom stáva NSR, v roku 1982 Španielsko. Po páde „socializmu“ a zavedení kapitalizmu vo východnej Európe vrcholia snahy potvrdiť tento vývoj i vojensko-politicky v roku 1999 - za členov NATO sú prijatí Poľsko, Maďarsko a Česká republika.

Politická a vojenská štruktúra

Najdôležitejším a vrcholným politickým orgánom Severoatlantickej zmluvy je od jeho vzniku Rada NATO. Zasadá dvakrát ročne na úrovni ministrov zahraničných vecí, výnimočne za účasti predsedov vlád či hláv štátov, rozhoduje o zásadných otázkach smerovania paktu (aj o jeho rozšírení) a zaujíma stanovisko k aktuálnym zahraničnopolitickým problémom. V záujme zvýšenia flexibility bola zriadená Stála rada NATO, ktorá pozostáva z veľvyslancov jednotlivých krajín vybavených takými právomocami, aby aj v čase neprítomnosti ministrov bolo možné prijímať významné politické rozhodnutia. Stála rada

koordinuje činnosť politických a vojenských orgánov paktu a rokuje zvyčajne raz za týždeň za účasti množstva expertov a poradcov veľvyslancov.

V štruktúre politických orgánov zaujíma dôležité miesto funkcia generálneho tajomníka NATO. Ako predseda riadi oboje ministerské zasadania - zahraničnopolitické v Rade NATO a vojenskopolitické vo Výbore pre plánovanie obrany. Zároveň je šéfom Medzinárodného sekretariátu NATO.

Za vrcholnú armádnú inštitúciu NATO je považovaný Vojenský výbor, tvorený náčelníkmi generálnych štábov ozbrojených síl členských štátov. Vojenský výbor sa schádza najmenej dvakrát ročne. Má rozhodujúcu úlohu pri rozpracovávaní vojenskej stratégie paktu a jeho hlavnými poslaním je navrhovať Rade NATO opatrenia na ďalšie upevnenie ozbrojených síl paktu, ich vyzbrojovanie a modernizáciu. Výkonným orgánom Vojenského výboru je medzinárodný vojenský štáb. Organickou súčasťou vojenskej štruktúry NATO sú tri základné spojenecké veliteľstvá - najdôležitejšie vrchné veliteľstvo ozbrojených

síl NATO v Európe (na čele stojí vždy americký generál), v Atlantiku (na čele vždy americký generál) a v prielive La Manche (na čele vždy britský generál). V prípade mimoriadnych situácií alebo vojnového konfliktu prechádzajú všetky právomoci národných veliteľstiev ozbrojených síl na jednotné spojenecké velenie. Pravidelnú výchovu budúcich riadiacich kádrov zabezpečuje Vojenská akadémia NATO v Ríme.

NATO a Slovensko

Pvé úvahy o možnom spolenectve s NATO sa v Československu objavujú krátko po rozpustení Varšavskej zmluvy v roku 1991. S prílivom zahraničného kapitálu a zavádzaním princípov voľného trhu tieto hlasy silnejú a NATO sa považuje nielen za garanta bezpečnosti, ale predovšetkým stability a „demokratického“ vývoja. V rámci integrácie do európskych a transatlantických štruktúr sa stáva vstup do NATO popri vstupe do EU prioritou všetkých vlád tzv. Visegrádskej štvorky (ČR, Slovensko, Maďarsko, Poľsko). Čoskoro dostáva spolupráca s NATO konkrétnu inštitucionálnu podobu - vďaka projektu Partnerstvo za mier môžu armády uchádzačských krajín cvičiť s armádami NATO efektívne bojové techniky a prispôbovať im svoju činnosť a štruktúru. Na Slovensku je však politická podpora tejto integrácie kvôli diktátorským sklonom V. Mečiara viac-menej len formálna, čo vyústilo do vyradenia Slovenska z prvej skupiny uchádzačov o členstvo na summite NATO v Madride v júli roku 1997. V marci 1999 sa členom NATO stávajú okrem neutrálneho Rakúska a Ukrajiny všetky susedné štáty.

Súčasná vládna garnitúra sa usilovne snaží dohnať zameškané - so vstupom ráta na summite NATO v novembri 2002 v Prahe. Ako potvrdenie svojej ústretovej prozápadnej politiky poskytla americkému letectvu vojenské letisko pri Malackách a povolila transport vojenskej techniky a prelet lietadiel NATO nad územím Slovenska, čím významne prispela k intenzívnemu ničeniu Juhoslávie. Pri reforme ozbrojených síl bezvýhradne akceptuje odporúčania amerických armádných expertov.

Faktom je, že doteraz neprebehla relevantná verejná diskusia poukazujúca na mnohé negatíva vstupu Slovenska do NATO, ako aj NATO samotného. Kým v uplynulých 4 rokoch tvorila táto téma len pozadie straníckych sporov a polemík, dnes sme „objektívne“ informovaní o nevyhnutnosti vstupu do NATO a o neexistencii inej alternatívy. Program ministerstva obrany PRENAME na manipuláciu verejnej mienky a zvýšenie podpory obyvateľstva vstupu do NATO stojí stovky miliónov korún. P počet zástancov vstupu však dlhodobo osciluje okolo 50%.

- vg-

Trocha poézie nikoho nezabije

PO TOLIKA LETECH

Cesta je klid
 Dům je však neklidu pln
 že setrvávám to proto jen
 že i on je na cestě
 Cesta je klid
 Kdo jde
 tomu se nemůže nic stát
 Je pod širým nebem
 Jeho dům se na něj nesepý
 Jeho majetek
 mu nikdo nemůže uzmuť
 Jeho práci mu nikdo neztrpčí
 Nikdo ho nezastaví
 protože cesta je všude
 Všude se dá jít
 stejně jako se všude dá stát
 Není větší jistoty než cesta
 Sama ubíhá pod nohama
 tomu jenž na ní stojí
 Kdo je na cestě je už u cíle
 Cesta je jen cílem podaná ruka
 stisknutá jako příteli
 Vedeme se za ruce
 a držíce se jsme spolu
 Zatím cítím jen cestu
 dlaň přítele
 tak velkého že tělo mu nevidím
 ale jeho stisk je bez nejistoty
 však není vzdálen
 pokud držím jeho ruku
 Proto musím stále jít
 a už nikdy se nezastavím
 Někdy se mi zdá
 že plynou
 Ba pravda
 Sedím na cestě
 jako ve člunu
 Tak automatická je má cesta
 Občas zavesluji
 Pohyb je zdravá věc
 přináší jarost myslí
 i člun se z něho raduje
 Tak přívětivá je má cesta
 Nad námi jako větve
 ovocného stromoví
 visí oblaka a slunce
 Je stále slunce a poledne
 Kdo jde nezná noc
 kdo stojí brzy se jí dočká
 Jdi rychle jako svět
 a budeš mít stále den a tutéž hodinu
 Tak není na cestě čas
 Jdi rychle jako čas
 a budeš stále na jednom místě

Tak není na cestě prostoru
 Buď stále tamtéž
 a nebudeš nikdy spěchat
 nikdy nebudeš mít
 kam bys chtěl
 Vždyť nic jiného
 a nikde jinde není
 Tak není na cestě žádosti
 Ať děláš co děláš
 jinač se nedostaneš
 Hýbeš-li tedy rukama
 a zpíváš do taktu chůze
 děláš to pokud tě to baví
 a neděláš-li to
 pak tě to netrápí
 myšlenkou že bys to dělat měl
 Tak není na cestě utrpení
 Občas se ozve skřivan
 občas zazvoní s polí
 občas přší
 a pak klene se duha
 To není čas
 to je jen kam obrátíš oči
 A tak je na cestě stále vše
 Jen toho ptactva
 a těch rozličných zvířat
 co běhá tu přes ni!
 Má radost se prohání s nimi
 naslouchá jim
 a poučuje se
 Tak není mé cestě konce

Egon Bondy 1959

Anarchosyndikalizmus, technológia a ekológia

Graham Purchase

Absencia centralizovanej štátnej moci v anarchistickej spoločnosti umožní úplne novú integráciu prírody, práce a kultúry. V procese sociálnej a ekonomickej revolúcie sa národné hranice stanú kartografickými kuriozitami a opäť sa obnoví delenie založené na rozdielnostiach v geografii, podnebí a roztriedení druhov. Táto úvaha sa bude zaoberať otázkou, akú úlohu bude v týchto zmenách hrať odborové hnutie.

V prvom rade, je jasné, že telekomunikácie, doprava a poštová sieť vyžadujú organizáciu, ktorá presahuje jeden ekologický región a že aktivity ako budovanie ciest medzi komunitami si vyžadujú nadregionálnu spoluprácu. Návrat ku komunitnému spôsobu života teda nemusí a ani nemôže znamenať návrat k izolácii z obdobia stredovekých roľníckych dedín alebo miest obohaných hradbami.

Anarchosyndikalisti (t. j., anarchistickí odborári) zastávajú názor, že najlepší spôsob pre „pracujúcich celého sveta“, ako uspokojiť tieto potreby, je prestať vyrábať pre kapitalistické elity a ich politických spojencov. Miesto toho by sa mali organizovať a tak pomôcť ľuďstvu nielen pri budovaní komunikačných a dopravných sietí, ale taktiež sietí priemyselných, poľnohospodárskych a služieb, aby bola zabezpečená nepretržitá výroba a distribúcia tovarov a služieb.

Medzi anarchistami a radikálnymi ekologickými aktivistami je stále veľa ľudí, ktorí sa na anarchosyndikalizmus pozerajú s nedôverou, pretože ho nesprávne stotožňujú s industrializmom. Tvrdia, že za centralistickú organizáciu a ničenie životného prostredia je zodpovedný globálny industrializmus. Industrializmus je podľa nich nevyhnutne založený na masovej produkcii a továrne nutne spotrebúvajú veľké množstvá energie a odľudšťujú pracovné podmienky. V skratke - kritici veria, že aby 6 miliárd ľudí dostalo toaletný papier a stavebný materiál (bez ohľadu na televízory, videá a automobily), nevyhnutne potrebujeme veľkoplošnú masovú výrobnú techniku, ktorá nevyhovuje ekologickému blahu a je jedno, či systém riadia kapitalistické pijavice alebo „slobodní“ pracujúci. Tvrdí sa, že industrializmus je sám o sebe environmentálnym zlom; lakomé a krátkodobé záujmy kapitálu a štátu ho robia deštruktívnejším len o trochu. Títo kritici tiež tvrdia, že technológia prerástla svoje kapitalistické korene a vytvorila si svoj vlastný zlovestný a deštruktívny život.

Nie som nepriateľský k tomuto názoru. To, že deti ako aj dospelí trávajú hodiny v stoji obklopení omluňujúcim lomozom a blikajúcimi svetlami videoherní v totálne umelej technologickej orgii, je jasným dôkazom zvrátenej záľuby nášho druhu v neorganických, povrchných potešeniach. Systém organizácie pracovného dňa a to, že na trávenie voľného času a hry tu máme polhodinku televíznych blábolov prerušovaných nechutnými reklamami, nie je ničím iným ako priemyselnou robotifikáciou ľudskej prirodzenosti, čo je alarmujúci proces, ktorý mnohých vedie k

názoru, že ľudstvo by sa malo vzdať priemyselnej i technologickej revolúcie. Ďalej tvrdia, že by sme sa mali vrátiť k malým minimálne priemyselným technológiám, ktoré vyžadujú jednoduché zariadenia, ako napríklad krosná. Ak vezmeme do úvahy enormne deštruktívne dôsledky súčasného priemyselného systému, takýto smer môže nakoniec byť pre ľudstvo jedinou možnou cestou. V tomto bode sa však tento prístup - jednoducho sa vzdať našich zdrojov) a dúfať, že sa náš druh nejakým spôsobom vráti k predpriemyselnej existencii v malom meradle - javí ako nepravdepodobný a zároveň aj bezohľadný.

Správa pracujúcich

V posledných rokoch nastáva revolúcia v odpornej disciplíne „personálneho“ manažmentu (ľudských zdrojov). Niektorí „odborníci“ napríklad vyhlasujú, že prišla nová éra priemyselných vzťahov, pretože šéfovia sa dnes v niektorých odvetviach stravujú v rovnakej jedálni ako pracujúci. V minulosti, kedy sa šéfovia zdali byť postavami v dialke, boli krivdy triedneho / námezdného systému všetkým jasné. Ale akonáhle šéfovia posilujú v podnikovej telocvični spoločne s radovými pracujúcimi, sú vnímaní ako „fakticky jedni z nás“. Za týchto okolností majú pracujúci sklon zabúdať na 10-20-násobný rozdiel v príjme, podnikové auto a štedrý dôchodkový systém, čo sú všetko fakty súvisiace s pozíciou šéfa. Jeden príklad tohoto nového typu „personálneho manažmentu“ nájdeme v Austrálii, kde bol prednedávnom veľký rozruch ohľadom „harmonického a šťastného“ postupu, ktorý „umožňuje“ zamestnancom stanoviť si vlastné mzdy, rozčlenenie dovolenky a výrobné kvóty. Niet divu, že šéf je s týmto postupom spokojný - všetky starosti súvisiace s vybavovaním týchto vecí mu odpadajú. To, že je pracujúcim ponechané, aby trávil čas vylepšovaním niektorých drobných detailov vlastného námezdného otroctva, sa propaguje ako vrchol moderných manažérskych techník. (Nielenže by na tom zamestnanci boli oveľa lepší, keby šéfa vykopli a podelili sa o všetok zisk medzi sebou, ale ich práca by sa stala aj hlbokým ľudským zážitkom, nie niečím dehumanizujúcim a neužitočným.) Moderný manažment dramaticky zvýšil výrobu a minimalizoval sabotáž úplne jednoduchou taktikou - poskytol *zdanie* rovnostárskeho pracovného prostredia. Len si predstavme tú výkonnosť a uspokojenie, keby sa toto zdanie správy pracujúcich stalo živou realitou.

Výkonnosť a sebestačnosť

Hoci lokálna malovýroba by mala byť uprednostňovaná v každom ekologickom regióne, bolo by absurdné očakávať, že každá dedina, mesto alebo región si budú vyrábať vlastné otvárečky na konzervy, žiletky, klinec a lopatky na veterné mlyny. Aj keby remeselníci v každej komunite vedeli vyrobiť tieto a tisíce iných produktov, dozaista by to znamenalo obrovské plytvanie časom a energiou. Nikto nechce trpieť lomozom a hlukom továrne a byť

otrokom stroja, ale rovnako si väčšina ľudí nechce vyrábať vlastné klinec a laná pomocou metód tradične využívaných dedinskými kovákmi a lanármi. Pekelná horúčava a sira v továrenskej dielni na jednej strane a hodiny zdĺhavého ubíacieho tkania na strane druhej nie sú vhodnými alternatívami ani nožniciam na drôt, ani k mechanickým krosnám. Jednoducho neexistuje rozumný dôvod odmietat priemyselné dielne ako prostriedky produkcie širokého sortimentu výrobkov nutných pre náš každodenný život.

Len niektoré regióny majú rudy potrebné k výrobe železa, ocele, medi a hliníka. A i keby sa výroba množstva produktov z týchto rúd realizovala v každom miestnom regióne zvlášť, stále by bola potrebná dopravná sieť, aby sa k nim tieto rudy vôbec dostali. Pri akceptovaní ekoregionálnej sebestačnej komunity ako základu budúcej anarchistickej spoločnosti nesmieme zatvárať oči pred jej *r e á l n y m i o b m e d z e n i a m i*. Bez medzikomunitných pracovných asociácií zaisťujúcich dopravu, komunikáciu a základné spotrebné tovary, sa z anarchistickej vízie stáva len absurdná a nefungujúca utópia. Hoci právom môžeme tvrdiť, že mnohé tovary, ako napríklad chlieb, potraviny, energia, stavebný materiál, by *ad infinitum* mali (a v mnohých prípadoch i skutočne mohli) byť produkované priamo obyvateľmi každého mestského regiónu, je trvanie na úplnej sebestačnosti, ku ktorému sú antisyndikalistickí anarchisti dosť náchylní, nerealistické a dogmatické.

Nikto nechce celý svoj život stráviť v továrni alebo na pracovisku, ale každý občas potrebuje použiť klinec, dopravu alebo nejaký povraz. Bolo by len spravodlivé, aby každý strávil pár hodín týždenne pri dodávaní týchto užitočných produktov v spolupráci so svojimi druhmi. Stroje nám *skutočne* pomáhajú robiť tieto veci oveľa jednoduchšie; ľudia sa stávajú otrokmi strojov len preto, lebo sú otrokmi šéfov a rozhadzovačnej ekonomiky orientovanej na neustály rast. Akonáhle zmiznú zbytoční šéfovia, ktorí inkasujú zisky, no nepracujú pri strojoch, ktoré vlastnia alebo na ktoré dozerajú, a keď produkcia nebude musieť neustále rásť, aby hnala vpred neprestajne sa rozmáhajúci konzumerizmus, je otázne či ktokoľvek z nás bude musieť pracovať dlhšie ako niekoľko hodín týždenne. Tí, ktorí sú od prírody „workoholici“, by svoj čas mohli tráviť vylepšovaním a experimentovaním s produktami alebo projektami podľa vlastného výberu.

Primitivizmus a technofília

Hľadanie do minulosti, do doby kamennej alebo do budúcnosti na nejakú postindustriálnu technoutópiu je rovnako nezmyselné. Zatiaľ čo primitivisti túžia po riešení v štýle (prevažne vymyslenej) slávnej minulosti, technofíliovia túžia po riešení v zidealizovanej budúcnosti - podľa všetkého si ale cesta zo súčasných problémov vyžaduje imaginárnu zmes neolitickej komunity a vybraných technológií. Napríklad, používanie neobnoviteľných zdrojov ako je nafta a uhlie v posledných dvoch

storočiach je nepochybne nevhodné pre ekológiu planéty, ak by však dnes malo 6 miliárd ľudí využívať neolitické ohniisko, bolo by to rovnako nevhodné. (Časom budú neobnoviteľné zdroje aj tak nahradené obnoviteľnými, napríklad vetrom alebo vodou.)

Bio-industriálna revolúcia

Ak sa však vrátíme k terajšej industriálnej / technologickej nočnej more, zdá sa očividné, že nové technologické priority smerujú k zmenám toho, na čo sa kladie dôraz v oblasti tzv. čistej vedy. Na biológiu sa až donedávna pozeralo ako na „mäkkú vedu“ v porovnaní s „tvrdou“ vedou a „logickejšími“ vedami neorganickej chémie a fyziky. To sa teraz mení a štúdium molekulárnej biológie je v popredí dnešného intelektuálneho a populárneho záujmu. Botanika, biológia a biochémia sa objavujú ako hlavné vedy druhého priemyselného veku. Každý deň sú objavované prírodné produkty, ktoré môžu nahradiť zastaralé, chemické a syntetické materiály uplynulých období. Lekár v jednej krajine objavuje, že určitý druh koralu produkuje prvotriednu substanciu pre nahradenie stratenej alebo zlomenej kosti. Botanik v inej krajine objavuje orechový olej, ktorým sa dá nahradiť veľké množstvo neorganických chemikálií. Farmári v Novom Južnom Walesi experimentujú s cirkom a fermentáciou z neho vytvárajú etanol - ekologicky čisté palivo pre autá a traktory. Vodné a cirkonové vedľajšie produkty tohto procesu sa následne používajú ako živočíšne krmivo s vysokým obsahom bielkovín. Ekologicky toxické farby obsahujúce olovo a olej sa nahradzujú relatívne neškodnými a ľahko sa biologicky rozkladajúcimi farbami, ktoré nielenže značne zľahčujú čistenie, ale nám tiež umožňujú nahliadnuť do budúcnosti, v ktorej budú ekologicky nevhodné priemyselné produkty nahradené produktami miernejšími. Možnože príde doba, kedy bude každá zložka industriálnej výroby, ktorá je dnes spojená s ekologickou deštrukciou (autá, palivá, oleje, lietadlá, umelohmotné výrobky, počítače atď.) vyrobená z materiálov, ktoré boli neškodne vytvárané z prírody a ktoré môžu byť späť neškodne prírodou opäť pohltené.

Kapitalizmus a čisté životné prostredie

Predsa len, industrializmus sa sám začína čiastočne reformovať. (Pravda, reformy v rámci kapitalistického systému týkajúce sa životného prostredia uspejú len do tej miery, ktorá je v súlade s motívom zisku.) Veď ani naši kapitalistickí šéfovia neuniknú rakovine kože a ropným škŕnám, keď sa slnia na svojich exkluzívnych plážových útočiskách; a mnohí ľudia už nechcú kupovať alebo používať výrobky poškodzujúce životné prostredie. Kapitalisti, ktorí vždy pozorne sledujú vývoj trhu, si tento fakt začali významne uvedomovať. Spoločnosti, ktoré sa prezentovali pod bezvýznamnou nálepkou „zelené“ a neupustili od pochybných praktík, boli vcelku „odhalené“ a začínajú svoju nečestnosť ľutovať. Ekologické časopisy vytvorili lepšie informovanú a značne rozhorčenú verejnosť, ktorá sa už nedá ľahko oklamať priehľadnými trikmi veľkých spoločností. Kapitalisti už dnes veľmi oceňujú zelený imidž a zelené produkty, ktoré za nim stoja a ktoré sa v budúcnosti premenia na tučné doláriky a obrovské zisky.

Kapitalisti nie sú jedinou zložkou

populácie, ktorá podstupuje zelenú zmenu. Vynálezci, vedci, inžinieri a botanochémici na celom svete sa nechávajú inšpirovať predstavou zelenšieho sveta a každým dňom sa znásobuje počet nových a potencionálne ekologicky bezpečných procesov a produktov.

Rok 1993 bol predzvesťou masovej výroby umelohmotných výrobkov na báze škrobu, ktoré sú schopné rozpadnúť sa v priebehu niekoľkých týždňov, ak ich necháme vonku. Golfové mýty, kontajnery pri rýchloobčerstvovniciach a tie malé znervozňujúce pásky na balených bochníkoch, všetky tieto produkty na báze škrobe budú prvými, ktoré sa dostanú na trh; potenciál pre plasty na báze škrobu je však temer bez hraníc. Pokusy so starými a novými poľnohospodárskymi produktami sú taktiež veľmi sľubné. V budúcnosti bude dnes málo známa rastlina nazývaná Cranbe takmer určite využívaná k výrobe širokého sortimentu priemyselných olejov a plastov, ktoré môžu slúžiť ako náhrady mnohých nebezpečných produktov na báze petrochémie. Celosvetový pokles cien obilnín vedie mnohých farmárov a spoločností k zväženiu seby dlhoodmietaných plodín (ako ľan a konope) a prírodných vlákien, ktoré by mohli nahradiť chemické peny v stoličkách a matracoch. Olej z repky olejnej sa používa ako základ pre sklársky tmel a, rovnako ako farby na báze vody, robí z renovácie domu bezpečnejší a príjemnejší zážitok. Slonia tráva (pozn., vysoká a rýchlo rastúca tráva vhodná na kúrenie miesto dreva, uhlia atď.) sa v tropickejších oblastiach USA považuje za energetickú plodinu. Ak sa prekonajú určité drobné technické nedostatky, palmový olej sa bude môcť v Južnom Pacifiku čoskoro používať ako náhrada dieselu (ktorý sa na mnohých miestach musí dovážať za vysoké ceny). Podobne by mohli poskytnúť komerčne užitočné množstvá elektriny aj veterné mlyny v rýchlych prúdoch Torresovho prielivu na Novej Guinei. Uvažuje sa tiež o použití veľkých blokov konvenčnejších typov veterných mlynov v značne veternej oblasti Červeného centra v Austrálii. Tieto príklady predávajú len niekoľko z mnohých možností nahradenia umelých alebo inak škodlivých surovín používaných v priemyselnej výrobe surovinami prírodnými alebo ekologicky vhodnými.

Konzumerizmus a environmentalizmus

Industrializmus nie je nutne protiekologický a sila zeleného konzumerizmu takmer určite zaručí, že základňa zdrojov pre množstvo vyrábaných produktov, ktoré konzumujeme, sa zmení k lepšiemu. Iná vec je ale individualistická masová konzumná kultúra, ktorá vyrástla po boku priemyselného systému. Pokiaľ budú ľudia i naďalej trvať na tom, že chcú mať tri autá a individuálne vlastniť každý možný spotrebič, je dosť nepravdepodobné, že sa veci nejakým výrazne zlepšia.

Žiaden ekológ si neželá vidieť milióny akrov zeme využívaných na monokultúrnu produkciu kukurice alebo palmového opleja, len aby sme potom získali bio-palivo pre naše autá. Avšak, ani syndikalizmus, ani industrializmus nutne neznamenajú podporu kapitalistického „rastu“ a prehnanú individualistickú spotrebu. Syndikalisti sú napríklad za neziskové využívanie rozsiahlych sietí verejnej dopravy a ďalších základných služieb v prospech všetkých; a zabezpečovanie služieb alebo verejnej dopravy za použitia v

priemysle vyrábaných produktov nijako neznamená nutnosť deštruktívnej a na profit orientovanej konzumnej kultúry, ktorú tu v súčasnosti vidíme. K pohonu elektrickej železnice môžeme potrebovať X akrov biomasy, ale až jej stonásobok k pohonu súkromne vlastnených automobilov, ktoré by prepravili rovnaký počet ľudí ako vlak. Aby sme tento vlak vybavili sedadlami, potrebovali by sme X kilogramov prírodného vlákna, ale až stokrát viacej kilogramov, aby sme zabezpečili sedadlá pre všetky tie autá. Zatiaľ čo biomasu alebo vlákna k zaisteniu prevádzky vlaku by sme pestovali na malých územiach veľkého počtu malých, organicky rozmanitých fariem, snaha vyprodukovať stonásobne viac pre autá nutne znamená extenzívnu monokultúrnu výrobu so všetkou degradáciou divočiny a pôdy, ktorú takéto metódy hospodárstva spôsobujú.

Konzumerizmus orientovaný na rast vytvárajú kapitalisti; veľmi sa nestarajú o to, či predávajú prírodné alebo umelé produkty, pokiaľ ich ľudia kupujú a konzumujú stále viac a viac. Dôsledkom toho sa zvyšuje využívanie pôdy na výrobu ešte väčšieho množstva produktov pre osobnú potrebu. Oproti tomu, syndikalisti chápú potrebu komunálnej spotreby priemyslových zdrojov. Chápú, že dobre skonštruovaná trať električky vydrží až sto rokov a za dobu svojej existencie môže prepraviť milióny, ba až desiatky miliónov ľudí. Keď už je takáto trať postavená, nie je tu žiadna vnútorná potreba pre rast. Trať z bodu A do bodu B je všetko, čo bude potrebné; podľa všetkého nebude treba stavať ďalšiu trať, či nebudaj ďalších 20 či 30 tratí. Ide o to, že syndikalisti sa nezaujmajú o rast alebo profit a že ich chápanie industrializmu nesmieme zamieňať s vážne deštruktívnou konzumnou kultúrou súčasného kapitalizmu.

Anarchosyndikalizmus a environmentalizmus

Jedine čas ukáže, či sa ľudská technológia a spoločnosť dokážu úspešne spoluvyvíjať s prírodou. Ani „primitívi“ ani „technofili“ nevidia do budúcnosti a ja som presvedčený, že nikto z nich nepozná odpoveď. Názor, že jednoducho môžeme odstrániť priemyselné a technologické r/evolúcie a vrátiť sa ku kmeňovým malokomunitám sa javí vari ako ešte väčšia naivnosť ako niektoré zastaralé názory anarchosyndikalistov hovoriace, že samospráva pracujúcich sama o sebe privedie „slobodnú spoločnosť“. Myšlienka, že „raj pracujúcich“ by sa dal vybudovať na ramenách globálneho kapitalizmu, je proste smiešna. Žiaľ, veľkoplošný, centralizovaný masovovýrobný prístup, ktorý sa rozvinul s kapitalizmom a je obdivovaný mnohými marxistami, odborové hnutie ani anarchosyndikalisti v minulosti nikdy

vážne nekritizovali. Avšak širšie anarchisticke hnutie vždy nedôverovalo veľkoplošným, plytvavým priemyselným praktikám ani nefutovalo prísnu disciplínu spojenú s prácou a továrenským systémom. Anarchosyndikalisti by mali v oveľa väčšej miere ako kedkoľvek predtým znova pozorne preskúmať intelektuálne pohľady širokého anarchistickeho hnutia. Inak sa z anarchosyndikalizmu stane len ďalšia nudná socialistická filozofia 19. storočia s prehnane optimistickým hodnotením oslobodzujúceho potenciálu masovej priemyselnej kultúry.

Predsa však, ak chceme vybudovať nejakú trvalejšiu opozíciu voči štátu a jeho mocenských elitám, dokážeme to jedine prostredníctvom organizovania našich priateľov námezdných pracujúcich, ktorí nemajú ani to najmenšie z ďalšieho fungovania globálneho kapitalizmu. Tradičné syndikalistické metódy ako generálny štrajk môžu tento globálny megastroj ochromiť behom jediného dňa. To sa nemôže podariť žiadnej inej skupine, pretože námezdné pracujúci, a zvlášť zväčšujúca sa armáda zamestnancov v službách, tvoria väčšinu (prinajmenšom 60%) celej dospeléj populácie. Akonáhle ľudia vyrvú infraštruktúru priemyslu a služieb z rúk elity, tak si s ňou môžu robiť čo chcú. Možnože si väčšina pracujúcich vyberie možnosť demontovať svoje továrne, vzdá sa sietí rýchloobčerstvovní a odhodi masovú výrobu na smetisko dejín; možnože si vyberie možnosť rozvinúť nové, lokálnejšie verzie svojich odvetví. Prírodzene, pokiaľ sa anarchistom nepodarí presvedčiť pracujúcich súdruhov a súdružky, aby sa sami organizovali a postavili na odpor a nakoniec odstránili štát a korporatívny donucovací aparát, je celá táto diskusia akurát tak vzdušným zámkom. To je ten najzaujímavejší dôvod, prečo k ekológii vnímavé a obnovujúce sa anarchosyndikalistické hnutie predstavuje jeden z najpraktickejších spôsobov, ako zastaviť deštruktívny postup štátu a megakorporácií.

Celosvetová podstata znečistenia poskytuje väčší dôvod pre vznik medzinárodnej organizácie pracujúcich. Hoci vlády dosiahli určité úspechy pri kontrole znečistenia, tieto úspechy sú sporadické a obmedzené. Napríklad, Montrealský protokol úspešne spomalil pokračujúcu výrobu ozón poškodzujúcich chloro-fluoro-uhličitanov, resp. CFC. No tieto látky vyrába len 6 spoločností a nemali by sme byť príliš optimistickí ohľadom možnosti globálnej spolupráce medzi kapitalistami a národnými vládami v otázkach ekológie. (Neschopnosť urobiť čokoľvek s emisiami „skleníkových“ plynov ukazuje takmer totálny nezaujem mocných o ekologické záležitosti.) I keď boli CFC syntetizované už v roku 1894, do roku 1927 sa priemyselne nevyužívali. Ak by boli používané od 1894, z ozónovej vrstvy by už nebolo čo chrániť. Vrávia nám, že ozónová vrstva sa po období stenčovania s najväčšou pravdepodobnosťou opäť začne sama obnovovať. Ale čo ďalšie dlhodobé či neodstrániteľné priemyselné poškodenie, ktoré sa odohráva bez nášho vedomia?

Priemyselný systém, ako ho poznáme, môže takéto škody skutočne spôsobovať, čo s tým ale chcú robiť antisyndikalistickí anarchisti? I keby sa ľudstvo rozhodlo načisto vzdať industrializmu a vrátiť sa k remeselníckej ekonomike, uskutočnenie takéhoto rozhodnutia by nutne vyžadovalo globálnu kooperáciu medzi priemyselnými pracujúcimi sveta prostredníctvom peramanetného celosvetového

generálneho štrajku. V neprítomnosti aktivistickej a anarchistickej inšpirovaného hnutia pracujúcich, ktoré by mohlo byť trvalou opozíciou voči industriálnemu kapitalizmu, sa tento smer ako možnosť ani nejaví. Ak sú antisyndikalistickí anarchisti úprimní vo svojej snahe zničiť priemyselný systém, ako úplne zásadnú vec by mali hovoriť k pracujúcim, presvedčiť ich o svojom pohľade na vec a potom im pomáhať organizovať sa, aby sa ich vízia stala skutočnosťou. Ani kapitalisti, ani neorganizovaní a nevedomelí pracujúci sa nevzdajú svojich továrni a konzumeristických návykov. A pokiaľ tu sú industriálni kapitalisti - a ak tu proti nim nie je žiadna masová medzinárodná opozícia - industrializmus, ako ho dnes poznáme, bezpochyby pretrvá.

Prostriedky a ciele

Je pravda, že nakoniec možno zistíme, že väčšina technológií a dokonca i samotný industriálny systém, sú nutne ekologicky deštruktívne. Je tiež možné, že mnohé nové eko-technológie, ktoré zdánlivo ponúkajú nádej, prejavia nepredvídané vedľajšie účinky a že ľudstvo bude nútené úplne sa vzdať modernej technológie. Ak sa to ale má stať, musí to byť organický proces. Dúfajme, že jeho východiskom nebude prosté zničenie strojov, vyhodenie ciest do povetria a vzdanie sa miest, opäť začiatok od „roku nula“ - ako sa o to snažil Pol Pot v Kambodži. Jediný neautoritársky spôsob ako začať „rok nula“ je čisto na ľudoch, oni sa musia jednoznačne rozhodnúť zničiť svoje továrne, obchody, diaľnice a telefónne systémy. Ak by sa to malo stať, nemal by tu byť nikto, kto by im v tom mohol alebo mal brániť. No okamžitými následkami takéhoto nedbanlivého činu by takmer určite boli hladomor, dislokácia, chaos a násilie, ktoré by viedli k dlhobodej diktatúre, hroznému utrpeniu a politickej a sociálnej pasivite. (A aj keby primitívni nejakým zázrakom presvedčili väčšinu našich spoluobčanov, aby sa vzdali vedy a technológie, dávalo by im to právo nútiť nás ostatných podriať sa ich vôli?)

Každodenné potreby ľudstva sú závislé na nepretržitom fungovaní priemyselného aparátu. Človek proste nemôže len tak zničiť životne dôležitý systém a potom dúfať v to najlepší. Naopak, je potrebná opatrná demontáž idúca ruka v ruke s vývojom nových metód a praktík. Ak máme dosiahnuť eko-anarchistickú spoločnosť, pracujúci musia vyrvať moc z rúk svojich zamestnávateľov. Potom by ich cieľom mala byť výroba spoločensky nutných a ekologicky vľúdnych tovarov. Akonáhle ľudia nebudú nútení ďalej produkovať nezmyselné spotrebné tovary a služby, je pravdepodobné, že každý jednotlivec bude pracovať týždenne len veľmi málo hodín - a ľudia budú mať omnoho viac času, ktorý môžu venovať svojim vlastným záujmom a vlastným komunitám. Eliminovaním parazitujúcich tried a redukciiu priemyselnej aktivity len na produkciu základných nevyhnutností sa uvoľní obrovské množstvo ľudskej tvorivej aktivity. Rekonštrukcia ekoregionálnej integrovanej ľudskej komunity z mŕtvoly štátu by tak mohla byť zahájená pomerne rýchlo, zabezpečujúce efektívne uspokojovanie základných ľudských potrieb a zároveň zachovávajúce pozitívne aspekty priemyselnej infraštruktúry. Každý z nás by potom musel pracovať len niekoľko hodín týždenne, aby sme udržali priemyselný aparát v minimálnom chode, zatiaľ čo by sme

uskutočňovali zmeny.

A ak, na pozadí neustálych snáh redukovať jeho nepriaznivé účinky a integrovať ho do miestneho ekoregiónu, by sa industriálny systém naďalej javil ako ekologická hrozba, dúfame, že ľudstvo by si malo nájsť čas na výskum nových spôsobov života vhodných k uspokojeniu svojich základných potrieb bez priemyslu - priemyslu v dnešnej podobe. Industriálny syndikalizmus je relatívne nekrvavá cesta ako skončiť so štátom / kapitalistickou elitou. Umožňuje vybudovanie anarchistickej spoločnosti. Môže a nemusí mať miesto pri vytváraní ekologicky rozumného spôsobu života, je však zaručeným spôsobom ako vrátiť ekonomickú a priemyslovú moc do rúk ľudí. Anarchisti - či už industriálny syndikalista, technofil, alebo neoprimítivista - teda nehlásajú nič iné než to, že je jedine na ľudoch, aby rozhodli o svojom vlastnom sociálnom a ekologickom osude.

Samozrejme, otázkou zostáva, či tu jedinou, alebo najuspokojivejšou anarchisticou metódou reorganizácie distribúcie tovarov a služieb vnútri komunít je práve industriálny syndikalizmus. Čím si ale môžeme byť stopercentne istí je to, že individualistický masový konzumerizmus súčasného štátneho / kapitalistického systému je absolútne nezlučiteľný so zdravím a trvalou udržateľnosťou života na Zemi.

Organizácia každodenného života

Aby si anarchisti, ktorí boli vždy presvedčení, že jednotlivci a kolektívy majú rovnakú hodnotu a dokážu harmonicky koexistovať, získali vplyv, musia objasniť alternatívy ako ku kapitalistickej, tak aj k autoritárskej „komunistickej“ ekonomike. Napríklad, neziskové komunitné vymieňanie si svojich schopností v podobe, povedzme, sietí výmenného obchodu, predstavujú kooperatívne snahy, ktoré posilujú autonómiu jednotlivcov i komunít. Lokálne systémy výmeny schopností používajú vlastnú výmennú „menu“ a vnútri komunity distribuujú tovary, služby a prácu; takto sa môžu komunitné infraštruktúry vyvíjať v súlade s ideálmi svojich členov, bez závislosti na vláde, kapitále alebo štáte.

Anarchisti nemôžu ignorovať dôležitosť, ktorú obyčajní ľudia pripisujú individuálnym snahám a výmene; nie je vôbec potrebné kolektivizovať alebo industrializovať tie služby, ktoré si nevyžadujú komplikovanú štruktúru. Okrem toho, rast sektoru služieb (poradenstvo, zásobovanie, starostlivosť o deti atď.) spoločne s potrebou skrátiť pracovný týždeň a znížiť spotrebu výrobou len spoločensky nevyhnutných produktov spôsobí, že spoločenská organizácia práce bude vo zvýšenej miere zameraná na komunitné a neziskové aktivity, akými sú napríklad výmenné siete schopností.

Pokým však nie je zabezpečené fungovanie vlakov a dodávky vody a energie do obcí, sociálne pomery sa rýchlo premenia na chaos. Medzikomunitné poštovné a dopravné siete potrebné k rozosieleniu nevyhnutných tovarov a služieb samozrejme nemôžu byť nahradené sieťami výmeny schopností. Tradičný anarchosyndikalistický prístup hovoriaci, aby sa takéto služby zaisťovali prostredníctvom organizácií pod správou pracujúcich opäť poukazuje na riešenie: pracujúci v neziskových odvetviach by proste vymieňali svoju prácu a výrobky za kredity v miestnych výmenných sieťach. Nepriemyselné

Sociálny feminizmus

O tomto spoločenskom jave sme sa zmienili v minulom čísle Zdola! formou uverejnenia materiálov Feministickej skupiny 8. marca. Dnes by sme v tejto dôležitej, žiaľ často zanedbávanej téme chceli pokračovať uverejnením ďalšieho výberu materiálov tejto organizácie, tentokrát na tému **Násilie na ženách** a **Žena ako mediálny objekt**. Prinášajú veľmi výstižný pohľad na postavenie ženy v spoločnosti vychádzajúc z objektívnych sociálno-ekonomicko-politicko-psychologických faktorov. Žiaľ, anarchofeminizmus na Slovensku nemá zastúpenie fakticky nijaké. Preto ak máte záujem o širšiu spoluprácu v tejto konkrétnej oblasti, kontaktujte prosím buď adresu ČSAF Slovensko, prípadne priamo kontaktné adresy FS8B (uvedené v Zdola! č.3). Anarchizmus ako boj za slobodu a rovnosť nemôže byť úprimný, pokiaľ nie je i feministický. Zapojte sa i vy s možnosťou šírenia anarchofeministických myšlienok, či vytvorenia autonómneho AF hnutia na Slovensku.

NÁSILIE NA ŽENÁCH

Pod termínom „násilie páchané na ženách“ rozumieme akýkoľvek čin genderovo podmieneného násilia, ktorý má, alebo by mohol mať za následok telesnú, sexuálnu, alebo psychologickú ujmu, alebo utrpenie žien, hrozbu takýmto násilím, zastrašovanie, alebo úmyselné obmedzovanie slobody, a to vo verejnom i súkromnom živote. Bez ohľadu na výšku príjmov, spoločenskú vrstvu a kultúrnu príslušnosť.

Definícia násilia

Násilie je každý čin, ktorého následkom je, že obeť robí niečo, čo nechce robiť, a ktorý u nej vyvoláva strach. Násilie nemusí obsahovať

prístupy v malom meradle a ich integrácia do miestnych výmenných sietí sú preto životaschopnými krokmi smerom k anarchistickej spoločnosti. Utvorenie federácie slobodných komunít si vyžaduje mnohostranný útok na inštitúcie kapitálu a štátu zahrňajúci prvky tradičného syndikalizmu ako aj individuálnejšie orientované, avšak nekapitalistické systémy výroby a spotreby. Systémy, ktoré poskytujú primeranú spotrebiteľskú voľbu.

Dedinský život je všade v úpadku a aj keby bolo nakoniec nutné vrátiť sa do sveta založeného na malých dedinách, tak dnes tu čelíme problému stále ďalších a ďalších miliónov mestských obyvateľov žijúcich na periférii miest, ktorí už dávno prestali byť rozoznateľnými sociálnymi entitami. Spoločenské choroby, na ktorých je moderný život založený - masové odcudzenie, konzumerizmus a egocentrický individualizmus, môžu byť pre náš druh zhubné a mali by sa výchovou demokraticky vyhubiť. Syndikalizmus, miestne siete výmeny schopností a tradičné družstevné pokusy sú spôsoby, ako ľuďom pomáhať učiť sa o komunitných a regionálnych spôsoboch života. Tieto možnosti sú podstatne ušľachtilejšie ako stalinistická „proletarizácia“ ľudí pomocou teroru, alebo štátna kapitalistická robotifikácia mestských a vidieckych mäs pomocou nekonečného mediálneho cirkusu, ktorý lobotomizuje ľudí do neukojiteľného konzumerizmu, cynizmu a sociálnej apatie.

Úryvok z pripravovanej knihy nakladateľstva Bod zlomu - Anarchizmus, evolúcia a sociálno-ekologická revolúcia, preložil Michal Tulík

fyzický kontakt s obeťou, pretože zastrašujúce chovanie, slovné vyhrážky a psychické týranie má rovnaké následky. Správanie, ktoré nemusí byť považované za násilie, ale je považované ako „dostať zo seba hnev“ (krik, nadávanie, rozčúlenie, zlostné obviňovanie) je násilím, pokiaľ k niečomu núti, alebo zastrašuje inú osobu.

Príčiny násilia

Skutočná príčina násilia pochádza z nerovnováhy moci (psychickej, fyzickej, sociálnej, ekonomickej). To, prečo muži páchajú násilie na ženách, veľmi významne súvisí s výchovou, genderovými stereotypmi, s tým, aké kultúrne vzorce sú pripisované mužom a ženám. Vo výchove chlapcov je napríklad kladený dôraz na samostatnosť, súťaživosť, zdravú agresivitu, potlačovanie emocionálnych prejavov. U dievčat je tomu naopak.

Násilníci muži vnímajú moc a kontrolu ako základňu svojich intimných vzťahov. Násilným chovaním uvoľňujú vlastnú nespokojnosť a súčasne tak znemožňujú vyjadriť potreby svojich žien. Násilie teda nevedie k riešeniu konfliktu, ale ich potlačovaniu.

Násilie páchané na ženách je jav historicky podmienených nerovnoprávných mocenských vzťahov medzi mužmi a ženami, ktoré viedli k nadvláde mužov nad ženami a k diskriminácii žien a ktoré bránili ženám plnohodnotne sa rozvinúť. Pociť vlastnej hodnoty je prenášaný z extrémne patriarchálneho rodinného systému s pevnými pravidlami a nehybnými životnými predstavami pre všetkých zúčastnených. Ak sa táto pozícia stratí a tým sa i jej hodnota odkloní od odovzdaného poriadku, nastupuje strach zo straty tváre a strach zo straty hodnoty a poriadku.

Domáce násilie

Každá desiatu žena je obeťou domáceho

násilia. Toto násilie sa odohráva v oblasti života, ktorá je definovaná ako súkromná. Postihnuté samy často neoznamujú skutok z hanby z násilnej skúsenosti vo vlastnej rodine, alebo z dôvodu závislého vzťahu k páchatelovi. Susedia a známi sa často chovajú distancovane, pretože považujú rodinu za niečo intímneho.

Príčinou používania násilia mužov voči ženám je takmer vždy tradičné rozdelenie podľa pohlavia a teda i iné spoločenské a sociálne postavenie manžela. Rodina je použitá ako „odpadkový kôš“ na strach a problémy jednotlivca. Týrané ženy sú často považované vo svojom okolí za menejcenné, platia za neschopné viesť dobré a funkčné partnerstvo. Mnohé ženy žijú v nádeji, že ich manžel svoje správanie zmení a stále veria sľubom svojho partnera. Práve toto chovanie im vyčítajú ostatní, často ale tiež i právny systém. Čím dlhšie ženy zostávajú, tým viac do vzťahu investujú a tým ťažšie je sa vzťahu vzdať. Žena navyše pozná manžela nielen ako násilníka, ale tiež ako ceneného partnera, prípadne tiež ako chápujúceho a trpe-

zli-
vého
otca.
Veľkú ú-
lohu tiež
zohráva i
ekonomická
závislosť na
partnerovi.
Osamelá matka
s deťmi bez
svojho vlastného
bytu má len
minimálnu šancu
získať nové
bývanie. Taktiež
strach pred násilným
partnerom a jeho
vyhrážkami môže byť
prekážkou pre jeho
opustenie. A napokon je tu
tradičný obraz role ženy v
spoločnosti. Žena je silná, pokiaľ sa seba samej
a svojich potrieb vzdá, alebo ich potlačí a
žije pre a cez ostatných. Veľa
postihnutých kvôli tomuto chápaniu
dúfa, že násilie prestane, ak sa budú samy
vystrihať určitého chovania.

Mýty o domácom násilí

1.Domáce násilie sú len drobné domáce „potýčky“, do ktorých nikomu cudziemu nič nie je.

2.Násilie asi nie je tak strašné, keď ženy so svojimi násilnickými partnermi zostávajú.

3.Domáceho násilia sa dopúšťajú iba muži, ktorí pijú, opitosť ospravedlňuje násilný čin.

4.Násilie sa vyskytuje iba v rodinách s nízkym vzdelaním partnerov.

Sexuálne násilie

Zahrňuje všetky sexuálne činy, ktoré sú na ženu vynútené. Ide o zneužitie moci a akt agresie. Nie je výsledkom nekontrolovateľných sexuálnych pudov!

Znásilnenie

Je akákoľvek sexuálna aktivita uskutočnená proti vôli ženy a najmä vynútený pohlavný styk.

Znásilnenie je považované za spoločenskú stigmú pre ženu a jej rodinu, vina je často prisudzovaná viac obeti ako páchatel'ovi. Toho dôsledkom je časté neoznámenie činu na políciu.

Sexuálne obťažovanie

Predstavuje nevítané sexuálne návrhy, ktoré obeti vytvárajú nepríjemné, zastrašujúce prostredie v zamestnaní, škole a pod. Tento jav je takmer vždy spojený so zneužívaním moci preto je ťažké brániť sa mu.

Sexuálne zneužívanie

Akýkoľvek dotyk, fyzické obťažovanie so sexuálnym podtextom, styk, či sexuálne vykorisťovanie ženy alebo dieťaťa. Počet obetí je neuveriteľne vysoký, v ČR sa odhaduje až na 200 000 obetí ročne.

Obchod so ženami

Jav asi najzreteľnejšie spojený s ekonomickým systémom založenom na voľnom obchode a otvorení hraníc. Bohužiaľ so zreteľom na obsiahlosť na tomto mieste nemôžeme uviesť ani základné fakty a argumenty prepojenia príčin obchodu so ženami s koreňmi globalizovaného kapitalistického systému a globalizovanou sociálnou nerovnosťou. S poslednou témou úzko súvisí problém feminizácie migrácie. Pohľady na oba problémy sú ale k dispozícii v materiáloch FS8B.

Jednotlivé krajiny

USA

- každých 15 sekúnd niektorú ženu ich partner fyzicky napadne
- u 70% rozvádzajúcich sa párov sa vyskytovalo fyzické násilie voči manželke
- viac než 30 000 amerických mužov umrelo vo vojne vo Vietname. Za ten čas umrelo 17 000 v dôsledku domáceho násilia

Rakúsko

- 54% vrážd sa odohráva v rodine, 90% obetí je žena alebo dieťa
- 150 000 - 300 000 žien je obeťou domáceho násilia

Nemecko

- v každom treťom manželstve násilie, žena obeťou vraždy 5x častejšie

Bangladéš, Nepál, Pakistan, India, Alžírsko

- útoky kyselinou; muž poleje žene kyselinou tvár, aby sa nepáčila žiadnemu inému, zákon klasifikujúci obliatie ako hrdelný zločin neexistuje

Arabské krajiny

- vraždy v mene čti, kameňovanie za neveru (či podozrenie), bez šance na súd

Afrika

- prežívajúce otrokárske zriadenie, bitie, znásilňovanie, ťažká práca, mladé dievčatá sú vydávané kňazom tradičných bohov (Ghana), slúžia kňazom ako milienky, otrokyne, matky, rodiny niekedy musia ako náhradu dodať ďalšie panny, 2 000 000 žien ročne sú iba v Afrike zmrzačené ženskou obriezku

ŽENA A MÉDIA

V súčasnosti sú v spoločnosti stanovené ideály krásy mužskej i ženskej. Ženy majú byť krásne a nežné, muži silní a nezávislí. Každá doba má svoj ideál krásy prirodzený do tej miery, pokiaľ nepoškodzuje telo a psychiku. Prijímať ho je dobré, pokiaľ nám prináša estetický zážitok a obohacuje nás. Dnes sa ale rozvinul do podoby módného diktátu, ktorý kladie obrovské nároky

na obe pohlavia. Dochádza tak k paradoxu, že hoci je ideál ženskej i mužskej krásy v predstavách žien i mužov odlišný od ideálu vytvoreného médiami, mnoho ľudí ho vedome či podvedome túži napodobňovať. To je však prirodzenou cestou takmer nemožné. Snaha o prispôbenie sa môže vyústiť až do psychickej poruchy ako mentálna anorexia a bulímia.

Médiá

Vytvárajú a upevňujú stereotypný obraz ženy a jej úlohy v spoločnosti. Tá je prezentovaná ako opora muža vytvárajúca rodinné pohodlie, alebo ako sexuálny objekt pútajúci pozornosť k ponúkaným produktom. Treťou možnosťou je žena manažérka, podnikateľka, pre väčšinu žien nedosiahnuteľný model. V každom z troch modelov sa skrýva šťastná bytosť. Realita sa stráca.

Reklama

Reklama je neoddeliteľnou súčasťou sveta, ktorú považujeme za samozrejmosť. Pri pohľade z blízka ale objavíme časté zneužívanie ženy v nej. Treba rozlíšiť zacielenie reklamy na mužov a na ženy.

„Prirodzenou“ úlohou ženy sa rozumie jej zobrazenie ako starostlivej matky s najlepšimi plienkami pre batol'a, ako pozornej domácej s novým pracím práškom, ktorá je najšťastnejšia, keď môže trikrát denne vysávať, umývať riady s jemným prostriedkom a potom namazať celej rodine chlieb s novým taveným syrom bez tuku.

Ďalším druhom reklamy sú reklamy na kozmetiku a rôzne skrášlovacie prostriedky. Ak nebudete používať prostriedok, ktorý z vás spraví krásku z titulnej strany, žiadny muž si vás ani nevšimne. Na čele sú reklamy na prípravky na chudnutie. Slogany typu „Schudla som 30 kilo a stretla muža svojich snov“ sú úplným popretím ženskej a mužskej prirodzenosti a prirodzenej krásy ako celku a otvoreným prejavom sexizmu. Hovoria žene ako má vyzerat' aby vyzerala prijateľne.

Typ reklamy zameranej na mužov sa zakladá na úlohe ženy ako sexuálneho objektu či súčasti ponúknutého tovaru. Reklamy na lep na dlaždice, pánske časopisy či na autá, v ktorých sa zobrazujú dievčatá s mierami 90-60-90, v podstate hovoria: „Kúp si toto auto, časopis, alkohol, ženy ťa budú chcieť a vlezú ti do postele“.

Je nutné si uvedomiť nebezpečenstvo reklamy skôr, než v spoločnosti zakorení pocit falošného ideálu krásy, popretie ľudskej prirodzenosti, rasizmu a xenofóbie.

Zdravie

Duševné problémy vychádzajúce z nedosiahnuteľných ideálov krásy začínajú zníženým sebavedomím, osobnou neistotou a môžu skončiť vážnymi ochoreniami ako anorexia či bulímia.

Tieto dve duševné poruchy a ich aspekty sú pomerne známe, preto sa zmienime ešte o neprirodzených zásahov do ľudského organizmu v podobe plastických operácií. Súčasná spoločnosť si už na možnosť takýchto operácií zvykla. Nie je nijak neobvyklé, že muž daruje partnerke k narodeninám úpravu prs. Extrémom je súčasný módný trend v Brazílii, kde dievčatá dostávajú poukážku na operáciu prs už k 15. narodeninám.

Netreba pripomínať, že akýkoľvek nie nevyhnutný zásah do ľudského organizmu je vždy neprirodzený, nezdravý a môže byť i

životu nebezpečný. Niektorí ľudia riešia svoje problémy s nadváhou pomocou rôznych diét. Ak dodržia pravidlá zdravej výživy spojenej s aktívnym pohybom, je všetko v poriadku. Žiaľ, nie všetky chudnúce prostriedky sú vhodné. Pri ich užívaní môže dojsť k celkovej podvýžive často vedúcej k metabolickému rozvratu organizmu, psychickým poruchám a niekedy i smrti.

Časopisy

Najmä takzvané ženské časopisy vysielajú k ženám rozporuplné signály. Vedľa časopisov „tradičného typu“ (Vlasta, Katka, Dorka...), kde sa kladie dôraz na úlohu ženy v domácnosti a rodine, existuje tiež mnoho nových časopisov adresovaných „modernej“ či „náročnej“ žene (Elle, Cosmopolitan). Na jednu stranu ako by zvyšovali ženám sebavedomie (články o tom ako byť krásna, úspešná, sexy, ako sa presadiť), na druhú prikazujú ženám ako vyzerat'. Dávajú falošný pocit slobodnej voľby, vravia „buď sama sebou“, ale zároveň ponúkajú iba jeden, pre väčšinu žien nedosiahnuteľný vzhl'ad - v jednom čísle sa dozvieme, že nebyť „90-60-90“ nie je dôvod na samovraždu a hneď na to vidíte dvadsať článkov o chudnutí. Odvšadiaľ sa usmievajú mladé, krásne, až nezdravo štíhle modelky, žiariace šťastím. Podľa výskumov až 71% dievčat v puberte stráca sebavedomie, lebo nezodpovedajú mediálnemu obrazu dokonalej ženy. Väčšinou vidíme zo stránok odkaz: „Šťastie je v dosah - ak nie si ideálna, je to iba tvojou vinou.“

Odmalička počujeme, že krása nie je všetkým a dôležitý je najmä charakter. Žiaľ, málokedy toto skutočne platí. Na pracovnom trhu, v spoločnosti i v partnerských vzťahoch sú uprednostňovaní ľudia s vizážou, ktorá sa podobá mediálnemu štandardu a schopnosti, kvalifikácia a znalosti sú iba doplnujúcim faktorom. Kde sa stala chyba? Je na nás všetkých, aby sme sa pokúsili súčasnú situáciu zmeniť, pretože i nám by sa raz mohlo stať, že by sme pre svoj životný cieľ nemuseli byť dostatočne krásni.

podľa materiálov FS8B spracoval -mb-

Anarchist Black Cross

www.csaf.cz/abc

Anarchistický černý kříž (ABC) je iniciativa, která pomáhá anarchistům a ostatním radikálně levicovým neautoritářským aktivistům, kteří jsou pronásledováni státní mocí v podobě policie a soudů. Hlavní důraz je kladen na pomoc finanční, na získávání prostředků potřebných především na obhajobu obviněných.

Mezi další aktivity ABC patří shromažďování informací o pronásledování a procesech (nejen) anarchistických aktivistů u nás i ve světě a rozšiřování těchto informací pomocí alternativních médií a vlastního bulletinu. Dále pak posílání protestních e-mailů, dopisů a faxů, pořádání protestních demonstrací a piket před ambasádami, Ministerstvem spravedlnosti atd., komunikace s vězněnými členy hnutí...

Náklady na obhajobu obviněných kamarádů jsou značně vysoké. ABC je anarchistická iniciativa, nepřijímá tedy žádné peníze z grantů (nehledě na to, že jí je pochopitelně ani nikdo nenabízí) či od nevládních organizací. Hlavní zdroj našich financí jsme my sami - běžní aktivisté. Na konto ABC přispívají členové a sympatizanti ČSAF, členové ostatních skupin, kolektivů a organizací, neorganizovaní aktivisté, plynou sem také skromné výdělků z benefičních akcí a projektů.

Přispějte proto, prosím, na činnost Anarchistického černého kříže. I malá částka pomůže! Pamatujte, že zítra můžete být vy na místě toho, komu bude ABC pomáhat. Peníze můžete poslat na konto uvedené na této straně. Na podporu ABC-ČSAF můžete také uspořádat benefiční koncert, sbírku, vydat benefiční nahrávku, publikaci atd. - kreativně se meze nekladou!

Z domova

Urgentní akce: Kauza Vladimír F. pokračuje!

Dne 5. června 2001 se v Brně u Krajského soudu projednávalo odvolání Vladimíra Futáka podrobné informace o tomto případu jsme již přinesli a najdete je na našich webových stránkách.

Soudce odmítl přistoupit na argumenty obhajoby a ignoroval také všechny procesní vady. Z nich jmenujeme například policejní "rekognici," kdy takzvaným poškozeným byla předložena pouze jediná fotografie, na které byl Vladimír F., se sugestivní otázkou zda poznávají hlavního útočnicka. Neonacisté si samozřejmě nenechali ujít příležitost pomstít se známému antifašistovi a tak se svědek rázem ocitl na lavici obžalovaných.

Během čtení rozsudku soudce řekl, že kdyby mohl, poslal by všechny tři odsouzené do vězení. Bohužel však nemůže, proto mu nezbyvá než potvrdit trest v plné výši (tj. trest odnětí svobody v délce 4 let s odkladem na 3 roky)...

Stát tak ve spolupráci s neonacisty pokračuje na šikanování své politické opozice. Díky svému aktivnímu antifašistickému postoji má Vladimír zkažených několik let svého života, i kdyby ho konečný verdikt osvobodil. Třiletá podmínka na 4 roky kriminálu to je v Česku trest za antifašismus. Ani fašističtí vrazi nedostávají tolik, o jejich fyzických útocích na Rómy či anarchisty ani nemluvě. Ty bývají pečlivou prací policie zamety pod stůl, takže se obvykle ani nevyšetřují.

Solidaritě s perzekuovaným anarchistou! Příště to můžete být vy, koho fašisté "poznají" po svém nezdařeném lovu označí jako útočnicka.

Co můžete udělat vy?

- Jak jsme se těsně před vydáním updatu dověděli, žádost o milost již byla postoupena ministerstvu spravedlnosti. Pošlete proto protestní dopis na jeho adresu. Vyjádřete svůj údiv nad tím, že Krajský soud nepřihlédl k evidentním pochybením policie (rekognice), nad tím, že proti Vladimírovi svědčí aktivní neonacisté, kteří ve vztahu k osobě známé svým antifašistickým postojem nemohou být důvěryhodnými svědky (jeden byl odsouzen za vraždu homosexuála a další zpívá v nacionalistické kapele Revolta, pravidelně koncertující na neonacistických akcích se skupinami jako Juden Mord) a požádejte o urychlené

udělení milost pro Vladimíra. Každý dopis zvyšuje šanci na úspěch! Adresa: MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI, Vyšehradská 16, 128 00 Praha 2. Posílat můžete také e-mail, ale prosíme, soustřeďte se i na dopisy. E-mail: misp@misp.justice.cz

- Rozšiřujte informace o tomto případu, šiřte letáky atd.
- Napište solidární dopis přímo Vladimírovi. Poslat ho můžete na naši adresu a my mu ho neprodleně předáme.
- Darujte nám příspěvek na obranu politických vězňů... Další podobný případ se může objevit každým dnem...

Španělsko

Urgentní akce: Eduardo García

Eduardo García, 22-letý anarchista, je jeden z nejznámějších a neaktivnějších anarchistů v Madridu. Je členem Anarchistického černého kříže a byl také aktivní v sociálním boji, zejména ve squatterském a protiglobalizačním hnutí. Osobně se také zúčastnil protestů proti zasedání MMF a SB v září 2000 v Praze.

Velice aktivní byl zejména v podpoře vězeňského hnutí odporu. Po několika letech symbolických protestů, 300 vězňů ve Španělsku vyhlásilo hladovku za několik požadavků zrušení systému samotek, propuštění těžce nemocných vězňů a přemístění všech ostatních do věznic nejbližší k jejich domovům. V tomto duchu tak konfrontovali celý kapitalistický a represivní systém. Po celém Španělsku se konali velké demonstrace (poslední v Madridu, asi tisíc lidí, další v Barceloně, Valencii...) a různé další akce, distribuovali se letáky a plakáty vyjadřující podporu vězňům... Mnoho z vězňů-hladovkářů bylo mučeno, jiní byli převáženi z jednoho vězení do druhého, aby mezi nimi byla přerušena komunikace a tak byla zlomena i jejich solidarita. Média o celé věci nepřinášela téměř žádné zprávy a když už, tak vše označovala za akce nacionalistické guerily ETA ve stylu "vězni se ve spolupráci s nebezpečnými teroristy snaží vyvolat chaos ve věznicích."

Eduard navštívil vězení každý týden, aby pomáhal s koordinací hladovky. Pořádal mnoho z demonstrací na podporu vězňů a účastnil se několika přímých akcí, které měli na situaci vězňů přivolat pozornost (lezení s transparenty na důležitá místa ve městě, nudistický výstup před vězením atd.). V reakci na tuto podporu vězňům a rozvíjení komunikace mezi nimi a veřejností byl Eduard 8. listopadu zatčen a lživě

obviněn z terorismu. Toho se měl dopustit posláním 7 dopisních bomb šesti novinářům, známým pro napadání vězeňské vzpoury, a jednomu politikovi, což však neudělal. V soudním procesu mu hrozí až 20 let vězení.

Obvinění z terorismu je vykonstruované, což lze dokázat na mnoha skutečnostech. Například na tom, že hlavní důkaz jsou Eduardovi styky s "nebezpečnými" anarchisty a nalezení 40 gramů střelného prachu nalezeného v domě jeho rodičů, kde žije. Svědkové inspekce však vypověděli že žádný střelný prach nebyl nalezen a nález prachu není zaznamenán na policejním videu, které policie "ztratila." Od doby dopadení Eduarda navíc byly poslány čtyři další bomby stejné výroby, takže je evidentní, že pachatel nemůže být za mřížemi. Eduardo je však nadále držen ve vazbě. Od doby zatčení Eduarda značně zosílili represe proti anarchistickému hnutí. Proti squatterské a autonomní scéně byla zahájena ohromná mediální kampaň, označující je za teroristy (což má ve Španělsku, kde čas od času útočí ETA, značný vliv na veřejnost). Velká antifašistická demonstrace tradičně konaná 20. listopadu byla napadena policejní zásahovou jednotkou. Mnoho lidí bylo zraněno a sedm zatčeno.

24. května začalo předběžné líčení, ve kterém měla soudkyně María Teresa Palacios rozhodnout, zda Eduardo zůstane ve vězení až do začátku samotného procesu.

Případ začal docela pesimisticky. Vzhledem k tomu, že Eduardo čekal 6 měsíců, než ho soudkyně vyslyšela, předpokládali jsme, že nebude respektovat ani legislativní pravidla španělského represivního systému.

Z původních 7 policejních obvinění ze zaslání dopisových bomb novinářům a politikům soudkyně rozhodovala pouze o dvou. Ostatní obvinění již dříve zamítli jiní soudci (šlo o obvinění ze zaslání dopisů s výbušninou na italské konzuláty a položení bomby u soudní budovy ve Valencii).

Mnoho obvinění bylo logicky zrušeno u jiných stání. Je zřejmé, že se policie snaží obvinít známého mladého anarchistu z provedení mnoha nevyřešených případů, ke kterým došlo na různých místech a za různých okolností. Bylo tedy pouze na rozhodnutí soudkyně Palacios, zda Eduardo zůstane ve vězení. Toto rozhodnutí je politickou objednávkou španělské vlády.

Podle Eduardova právníka tento předběžný proces ukázal, jaké jsou hlavní "důkazy": aktivní účast v hnutí proti vězení a navštěvování "konfliktních" vězňů. Den po Eduardově slyšení u soudu byl vyslýchán

policista, který údajně "objevil" tašku se 40 gramy výbušného prachu. Tento prach je jediným důkazním materiálem, který po selhání jiných důkazů (zkoušky DNA a otisků prstů nalezených na dopisech) stát předložil.

Eduardova rodina i sám Eduardo, který razii sledoval, vypovídají, že tašku tam položil policista. Objevení tašky není vidět ani na videu natočeném při razii, které trvá asi 2 hodiny. Každopádně, i pokud by byl tento prach uznán jako důkaz, může stačit k obvinění z pokusu o vraždu to, že měl doma 40 gramů "stejného" střelného prachu, jako se našel v dopisních bombách?

Během Eduardova soudu se před soudní budovou konalo protestní shromáždění. Odtud však byli demonstranti vykážani s odůvodněním že jde o bezpečnostní zónu, šli tedy k budově věznic.

Eduardova situace ve vězení se podstatně zhoršila. Dozorci se rozhodli ho izolovat od ostatních vězňů a každý, kdo se začne s Eduardem přátelit, je přeřazen do jiného vězení. Také se nemůže účastnit vězeňských aktivit. Nejen, že mu tak ukradli jeho svobodu, ale navíc se ho také snaží emocionálně zlomit. Jeho dopisy jsou čteny a na některé musí čekat až měsíc před tím, než se k němu dostanou. Mnoho lidí se nás ptalo, zda dostává poštu. Odpověď je, že dostává, ale s velkým zpožděním. Prosíme vás, aby jste mu i přesto nadále psali, je to jediná věc, která ho ještě těší. Několik kamarádů mělo možnost ho navštívit a říkali, že není sklíčený a že ho velmi povzbuzují solidární akce, které se konají po celém Španělsku i ve světě a množství dopisů, které dostává.

Mezinárodní solidární kampaň nabývá na síle. Vzrůstá počet akcí u ambasad a konzulátů. Solidární akce a letáky můžeme zaznamenat v zemích a městech jako je například Innsbruck, Gent, Praha, Recko, Kanada, Anglie, Francie, USA, ... ještě včera jsme byli informováni o důležité solidární sabotáži ve Stockholmu. Podle posledních zpráv soud rozhodl, že Eduardo zůstane ve vazbě až do doby, než se bude konat soudní proces. Připomeňme, že pokud bude Eduardo uznán vinným, hrozí mu až 15 let vězení... Do 16. června probíhá měsíc akcí za Eduarda. Proto, pokud jste tak ještě neučinili, pošlete prosím na španělskou ambasádu protestní dopis či e-mail.

Adresa: Španielske veľvyslanectvo, Prepoštská 10, 811 07 Bratislava 1, fax: 02/5441 7565, e-mail: embaj.bratislava@mail.viapvt.sk

Příklad dopisu:

*Vážený pane velvyslanče,
jsem značně pobouřen skutečností, že ve Vaší zemi je na základě evidentně falešného obvinění stíhán Eduardo García, dvaadvacetiletý mladý muž, jehož skutečným proviněním byl pouze projev solidarity se vzpourou vězňů. Obvinění z terorismu, za které tomuto muži hrozí až dvacet let, je evidentně vykonstruované.*

Jako důkaz slouží nálezný 40 gramů střelného prachu uskladněného v bytě jeho rodičů, kde bydlí. Policejní video, které dokumentovalo průběh prohlídky, se však "ztratilo" a svědkové z inspekce uvedli, že žádná výbušnina zde nebyla nalezena.

Eduardo García měl poslat sedm dopisních bomb. Ačkoliv je již od 8. listopadu ve vězení, zaslání bomb stejné konstrukce pokračuje i nadále. Je tedy evidentní, že pan Eduardo García nemůže být pachatelem těchto útoků.

Přesto se však stále nachází ve vězení v Soto del Real, v oddělení M - III, jenž je určeno pro teroristy a ozbrojené skupiny, a soudkyně María Teresa Palacios odmítá brát zřetel na výše uvedené okolnosti.

Rád bych na vás apeloval, aby jste udělal vše, co je ve vašich silách, pro okamžité propuštění Eduarda García na svobodu a zrušení všech obvinění v plném rozsahu.

Spozdravem,

JMÉNO PŘIJÍMENÍ

ZASTAVTE FALEŠNÉ OBVINĚNÍ EDUARDAGARCÍ!

Můžete napsat Eduardovi na adresu:

Eduardo García Macías, Modulo 4, CP: Madrid V Soto Del Real, 28791 Soto Del Real, Madrid

Goteborg - vrchol (policejního) násilí

Nedávno se ve švédském Goteborgu konala vrcholná chůze EU. Proti Evropě korporací, Evropě, která potlačuje lidská práva, která se stále více uzavírá uprchlíků, a která umožňuje korporacím vykořisťovat lidi i přírodu více než kdy před tím a za Evropu spolupráce a solidarity přijelo do Goteborgu protestovat na 20.000 lidí. Švédská policie si nasadila beráncí roucho a dlouho dopředu propagovala tzv. třetí cestu odmítla nasadit vodní děla a slzný plyn a tvrdila, že demonstrantům nabízí dialog... Skutečný důvod byl však jiný a pod beráncím rouchem smíru se skrýval příslušný vlk. Švédská policie skutečně nenasadila vodní děla, ovšem jen proto, že je nechala již v sedmdesátých letech sešrotovat... Jiné praktiky, známé z předešlých masových demonstrací, však nezapomněla.

Již 14. června ráno, tedy ještě před prvními akcemi, obklíčila speciální jednotka školu, kde bylo legálně ubytováno na 300 aktivistů, především anarchistů z Antifašistické akce a bílých overallů. Demonstranti odmítla pustit ven, zřejmě proto, aby jim zabránila účastnit se demonstrace proti příjezdu George W. Bushe. Policejní jednotka byla oblečena v zásahové zbroji, obsahovala i jízdní policisty a psodovy. K dispozici měla též několik vrtulníků. Aktivisté postavili provizorní barikády a rozhodli se prorazit policejní obklíčení, ovšem nenásilným způsobem pouze s prostředky na osobní sebeobranu jako jsou helmy či improvizované štíty. Policie jim však odpověděla tvrdým násilným útokem a několik lidí bylo zraněno.

Další policejní násilí přišlo na řadu druhý den. Jeho důsledek je známý tři postřelení lidé. Na stránkách švédských Indymedia byla publikována svědectví o všech třech případech. Policie v žádném z těchto případů nejednala v přímém ohrožení života. Jak tedy k případům došlo? Velké shromáždění lidí se bavilo během blokády jedné z přístupových cest k místu konání summitu. Na ulici hrál sound system, lidé tančili či jen tak posedávali. Nicméně, blokovat ulici byl nenásilným způsobem je ilegální a policie se rozhodla shromáždění rozehnat pomocí psů a slzného plynu. Po krátkém boji se před policejní kordon vydalo asi šest policistů se štíty, což není příliš obvyklé a ani bezpečné. Poté, co jeden z policistů zvedl ze země kámen a hodil ho na demonstranty, zformovala se skupinka lidí, která v obraně zaútočila. Policisté se dali na útěk, ovšem zaběhli do slepé ulice. V ten moment došlo na střelbu. Podle očitéch svědků bylo vypáleno okolo 15ti ran, dva aktivisté byli zasaženi jeden

do nohy a druhý do krku. Ten se nachází v kritickém stavu v nemocnici a prodělal již dvě náročné operace. Podle posledních zpráv (z pondělí 18.) je stále naživu a existuje naděje, že přežije.

Ke třetímu případu postřelení došlo prachobyčejně ze zálohy a existuje o tom i důkaz, neboť tento incident je nafilmován video můžete shlédnout na webových stránkách <http://sweden.indymedia.org>. Mladík, který byl postřelen do boku, byl na útěku před policejním kordonem. Je pravdou, že chvíli před tím hodil po policistech kámen, ovšem ihned poté se otočil a dal se na útěk. Policistům tak nehrozilo vůbec žádné nebezpečí. Jeden z policistů však vytáhl svou zbraň a prchajícího aktivistu postřelil.

Později byl ve městě vyhlášen výjimečný stav. Při masových zatýkáních skončilo v policejních celách na 600 lidí, asi zbytečně je dodávat, že nebyla respektována vůbec žádná práva zadržovaných. Většina lidí byla zatčena na ulicích či dokonce ve spánku. Několik míst, kde přespávalo větší množství aktivistů (jako školy či tělocvičny) bylo přepraveno speciální jednotkou policie vyzbrojenou samopaly s laserovými zaměřovači. Demonstranté, včetně kojících matek, byli nuceni opustit budovu a venku museli několik hodin ležet na holé zemi. Nejhoršímu zacházení byly vystaveni cizinci.

Poslední informace o zadržovaných v Goteborgu: Za celou dobu summitu bylo zadrženo 539 lidí (většina z nich již během masového zatýkání v čtvrtek, během návštěvy George W. Bushe). Mezi zadržovanými byli kromě Švédů Norové, Dánové, Němci, Finové, Britové, Maďaři, Poláci, Američané, Italové, Uruguayci a občané Íránu. 104 zatčených bylo obviněno z různých trestných činů a zůstává ve vězení. Dalších 61 lidí již bylo deportováno.

Napište na švédsky generální konzulát a požadujte okamžité propuštění všech zadržovaných! Adresa: Lermontovova 15, 811 05 Bratislava, fax: 02/54415462, e-mail: swedcons@swedcons.sk

Mumii den X možná přijde již brzy...

Proces Mumii Abu Jamala začne možná již brzy. V posledním rozhodnutí dává soudce William Yohn Mumiovi pouhých 30 dní na nalezení nového advokáta. Jak ABC-ČSAF nedávno informoval, Mumia svého dnes již bývalého advokáta odmítl pro ztrátu loajality. To znamená, že nyní se proces může konat kterýkoliv den. Mumiovo osudové slyšení bude přitom naplánováno spíše na dříve než na později. Jde o Mumiovu poslední šanci, neboť jde o poslední soudní instanci. Pokud zde bude neúspěšný, rozsudek smrti bude pravděpodobně neprodleně podepsán.

Mumia bude požadovat důkazní slyšení, které by mu umožnilo přinést všechny nové důkazy, které byly původním soudcem blokovány. Tyto důkazy, které u soudu bez důkazního slyšení budou nepřijatelné, mohou dokázat Mumiovu nevinu.

Dále je zde 29 procesních bodů, které musí být zváženy. Pokud bude jediný z nich uznán ve prospěch Mumii, může vyústit ve zrušení rozsudku a Mumiovu svobodu, nebo alespoň v nový proces.

Na den X budou v ulicích celého světa tisíce demonstrantů, požadující Mumiovu svobodu. Nazýváme ho dnem X, protože nevíme, kdy nastane. Datum procesu může být vyhlášen ve

místě soudu, se bude konat rozsáhlá demonstrace za Mumiovo propuštění.

Pamatujte, jde o poslední šanci. Nemůžeme jen čekat na další rozsudek smrti, který by nám ukázal, že skutečně usilují o Mumioův život. Důkaz už jsme dostali - v roce 1995 zbývalo Mumiovi 10 dní do popravy, když se vláda pod mezinárodním tlakem rozhodla "slitovat." Musí me znovu do ulic, nebo ztratíme Mumiu!

Stručně

***8. června se před španělským velvyslanectvím v Londýně sešlo asi 50 anarchistů, aby protestovali proti stíhání Eduarda Garcíi. Akce se konala v rámci dne akcí za Marka Brensleyeho, který byl před sedmi lety odsouzen k vysokému trestu díky jeho anarchistickým aktivitám. Oba případy mají mnoho společného - oba anarchisté byly falešně obviněny, aby bylo zamezeno jejich aktivitám, oba byli v době svého zatčení členy ABC. Britští anarchisté tedy dopoledne uspořádali akce za Marka a odpoledne za Eduarda...

***Bill Clinton byl 17.5. během své návštěvy Varšavy zasažen vajíčkem. To po něm na protest vrhnul devatenáctiletý polský anarchista, který byl po činu předveden na policejní stanici, vyslechnut a obviněn z "útoků na chráněnou osobu." Sazba za tento trestný čin se pohybuje od tří měsíců do pěti let vězení.

Bill Clinton byl ve Varšavě přednášet o globalizaci v rámci svého turné, na které se vydal, protože potřebuje peníze na právníky, zastupujícího v kauzách jeho skandálů. Za svou přednášku obdržel spoustu peněz, navzdory faktu, že v Polsku nemá pracovní povolení a byl tudíž zaměstnán ilegálně.

***Do dvou týdnů vyjde druhé číslo ABC bulletinu - zprávy o represích z domova i ze světa, reportáže o policejním násilí na masových antiglobalizačních demonstracích, rozhovor s ABC Jacksonville (USA), adresy anarchistických vězňů...

Informácie z Janova

Janov sa stal novým míľnikom v histórii násilia štátu proti svojim politickým odporcom. V korporatívnych médiách sa hovorí len o násilí demonstrantov a nimi spôsobených škodách, pravda je však niekde inde. Obrázky rozbitých

obchodov a zranených policajtov majú verejnosť spracovať natoľko, aby nikomu z aktivistov nebol poskytnutý žiadny priestor. Na povrch by tak totiž vyplynuli zaujímavé veci.

Výsledkom policajného zásahu sú dvaja mŕtvi aktivisti. 23-ročný Carlo Guliani bol zastrelený priamo na ulici v Janove. Zasiahli ho dve guľky priamo do hlavy a ešte ho prešlo policajné auto. Druhým mŕtvym je mladá francúzska aktivistka, ktorá bola zabitá na hraniciach, keď sa polícia snažila zabrániť skupine demonstrantov vstúpiť do krajiny. Ošetrovanie v nemocnici muselo vyhľadať viac než tristo ľudí (skutočne ohromné číslo, pokiaľ uvažujeme, že aktivisti sa ošetrovávajú v nemocnici pokiaľ možno vyhýbajú).

Napadnuté a slzným plynom ostreľované boli všetky možné politické skupiny, účastniace sa demonstrácií. Polícia napr. napadla slznými granátmi stieľanými z helikoptéry miesto zrazu pochodu pacifistov. Bolo napadnutých aj niekoľko ďalších pochodov bez toho, aby sa dopustili nejakého incidentu.

Polícia zadržaných aktivistov mučila a kruto bila. Svedkovia vypovedali, že násilie postihlo takmer všetkých zadržaných. Mnoho ich bolo policajcami zranených. Niektorí zadržaní boli policiou nútení kričať talianske fašistické pozdravy. Väčšina aktivistov bola zadržaná počas masových zatýkaní, polícia taktiež strážila nemocnice a zatkla každého, kto vyhľadal lekárske ošetrovanie.

Policajné násilie vyvrcholilo v noci zo soboty na nedeľu, kedy zaútočili na budovu Janovského sociálneho fóra (miesto ubytovania hlavne pacifistov) a vedľajšiu budovu Independent Media Center (sídlo nezávislých žurnalistov). Sociálne fórum bolo napadnuté uprostred noci a všetci prítomní boli kruto zbití. Je nutné zdôrazniť, že tu bývali pacifisti, preto nikto nekladol žiadny odpor - ľudia ležali či kľáčali na zemi a kričali „pacifist“ či „no violence.“ Všetci boli zatknutí, tí najväčšie zranení boli odvezení do nemocnice. Niektorým boli zdedené obvinenia hlavne z držania zbraní. Medzi zabavenými „zbraňami“ sú vreckové nože, otvárací na konzervy a plynové masky.

Budova Indymedia bola napadnutá v ten istý čas. Tu polícia zničila technické vybavenie (videokamery, počítače, fotoaparáty, strižne atď.) a zabavila všetok materiál. Niektoré prípady ničenia majetku boli prevedené tajnými

policajtami - jedna talianska televízia odvysielala záznam ukazujúci skupinu čierne oblečených osôb, vystupujúcich z policajných vozov. Tá istá skupinka začala o chvíľu neskôr rozbiť okná a výkladné skrine.

V pondelok prebehli akcie pred talianskymi konzulátmi po celom svete. Protestovalo sa proti talianskej ultrapravicovej vláde premiéra Berlusconiho, proti brutalite, s akou mocní a bohatí v panike reagujú na stále sa rozrastajúce sociálne hnutie. Tvárou v tvár tomuto hnutiu, ktoré sa už nedá marginalizovať ako bezvýznamné, si takzvaná demokracia zložila svoju masku a ukázala pravú tvár - útlak, násilie a terorizmus. Taktó vyzerá demokracia! Dajte predstaviteľom talianskeho štátu vedieť, čo si o nich myslíte!

Adresa: *Talianske veľvyslanectvo, Červeňova 19, 811 03, Bratislava 1, fax: 02/54413202, email: amb@ambitaba.sk*

Zadržaný člen ČSAF Slovensko

Vnedeľu 22. júla v deň skončenia summitu G8 bola zastavená Publix Theatre Caravan (pozri str.5) s medzinárodnou účasťou. Následne bolo 9 účastníkov prepustených, no ďalších 24 polícia zadržala. Medzi zadržanými boli aj 2 Slováci (muž a žena, jeden člen ČSAF Slovensko). Po štyroch dňoch (čo je v Taliansku maximálna doba zadržania) boli premiestnení do vyšetrovacej väzby, kde čakajú na vznesenie obvinenia. Všetkými dostupnými prosiedkami sa budeme snažiť o ich oslobodenie. V stredu 1. augusta sa konala pred talianskou ambasádou solidárna demonstrácia za ich prepustenie.

ČESKOSLOVENSKÁ ANARCHISTICKÁ FEDERÁCIA

Československá anarchistická federácia (ČSAF) je slobodomyselnou organizáciou fungujúcou od roku 1995. Za príčiny celej rady problémov, proti ktorým sa snažíme vystupovať, považujeme súčasný systém, ktorý je ako v politickej (štát a autoritárstvo všeobecne), tak v ekonomickej (kapitalizmus) rovine neudržateľný. Nie sme ale len negativisti, ktorí sú schopní iba neustále "byť proti" - venujeme sa tiež hľadaniu alternatív k systému a sústavnej propagácii princípov, o ktorých sa domnievame, že by na nich táto alternatíva mohla byť postavená - predovšetkým na slobode, samospráve, priamej demokracii a solidarite. Politickú a ekonomickú samosprávu! Trvalo udržateľný život!

PROTI ŠTÁTU A KAPITALIZMU ZA SLOBODNÚ SPOLOČNOSŤ

Organizujte sa! Kontaktujte ČSAF!

Myšlienky voľnej dohody a anarchie nevzkličia sami od seba. Musíte im pomôcť. Ak sa cítite byť anarchistami a zastávate myšlienku, že boj proti systému by mal byť založený na svojbytnom, ekonomicky sebastačnom hnutí, nezostávajú v tomto boji sami, spojte sa s Československou anarchistickou federáciou, spoločenstvom voľnej dohody, staňte sa jej súčasťou a podieľajte sa na jej činnosti.

Mám záujem o stanovú a Manifest Mám záujem o členstvo v ČSAF Mám záujem stať sa sympatizantom ČSAF

Neúnavnou vydavateľskou prácou našich kolegov a nás sa podarilo obohatiť distribúciu o zopár dost' zaujímavých nových titulov, ktoré sa vám tu pokúsime trochu priblížiť. Ak máte záujem získať kompletný distrolist, obráťte sa našu bratislavskú adresu. Okrem československých tlačovín vzdelaniachtivým nadšencom ponúkame možnosť okopírovania, resp. po dohode prípadného zapožičania starších aj nových zahraničných materiálov - napr. *Organise! a Resistance* od britskej Anarchist Federation, *Solidaridad Obrera* od španielskej CNT, anglické *Fifth Estate, Freedom, Green Anarchist, Earth First!* alebo rakúsky *TatBlatt* a mnoho iných časopisov, brožúr a letákov. K dispozícii sú tiež za cenu videokazety a poštovného aktivistické filmy *Praha 2000, Salzburg 2001, Reclaim the Streets, záznamy zo street parties* atď...

>> ČASOPISY

EXISTENCE č. 11 46 str., A4, 30 Sk, ČSAF
Najnovšie číslo. Obsah: Globálna represia, Väzenský systém: náprava alebo sociálna izolácia?, Virtuálni indiáni a justičná realita USA, ABC, USA prilievajú oheň do kolumbijského ohňa, Počítačová represia, N. Chomsky: Neudržateľný nerozvoj, Vzdelaním ku slobode: Španielska inšpirácia, správy, polemiky, recenzie,...atď.

A-KONTRA č. 3/2001 16 str., A4, 15 Sk, ČAS
V poradí 101. informačný bulletin. Anarchizmus za čias reakcie..., Neonacisti na postupe?, Pokrytectvo národných socialistov, Čo nám radí SB?, Európsky míting PGA, Feministická skupina 8. března, ABC spravodaj, Polemika, Demonstrácia za Tibet, Pár slov o anarchii, Illegality, Čo je sociálna ekológia?, infos,...

EARTH FIRST! ACTION UPDATE č.6 84 str., A5, 20 Sk

Vynikajúci žurnál plný radikálnej ekológie. Obsah: Solidný historický podvod a jeho poodhalenie, Rozsiahly a podrobný monitoring udalostí z protestných akcií proti zasadaniu MMF a SB, WEF v Davose, FTAA v Quebecu, Kampaň Janov 2001, Príloha Ulice ľudom!, Ekologický kapitalizmus, Plán Kolumbia, Mamberamské šialenstvo: Západná Papua - vývoj a odpor, Direct Action

Manual, Tajné služby, Väzení aktivisti, Vegánstvo a anarchizmus, Protokol biobepečnosti, aktuality, infos, kontakty,...

ZDOLA! č. 3/2001 12 str., A4, 10 Sk, ČSAF
Správy, Pacifizmus - choroba 20. storočia, AFA, Iniciatíva za bezplatné vzdelanie, ŽSra EIB, Plán Kolumbia, USA a MMF vraždia v Ekvádore, 14. marec, distribúcia

SIRÉNA č. 1/2001 4 str., A4, dobrovoľný príspevok, FS8B
Obsah: Kto sme?, 8. marec - Medzinárodný deň žien, Haymarketské spiknutie - 1. Máj, Prolife vs. Prochoice, Emma Goldman, Nie EÚ!, Antifašistická demonstrácia v Hradci Králové, Feministická diskusia, prehľad akcií, kontakty,...

>> BROŽÚRY

R. Rucker - ANARCHIZMUS A ANARCHOSYNDIKALIZMUS 38 str., A5, 25 Sk, ČSAF

Ideológia anarchizmu, Dejiny anarchistickej filozofie, Počiatky anarchosyndikalizmu, Socializmus a anarchosyndikalizmus vo Francúzsku, Úloha odborov: anarchosyndikalistický pohľad, Boje v Nemecku a Španielsku, Politický boj: anarchosyndikalistický pohľad, Anarchosyndikalizmus po 1. svetovej

vojne všetky tieto témy sú obsahom našej najnovšej brožúry.

ANARCHISTICKÝ 1. MÁJ 25 str., A5, 20 Sk, ORA Solidarita

Brožúrka nás zavedie späť na počiatky hnutia pracujúcich, na koniec 19. storočia, keď v USA zúril boj o osemhodinový pracovný deň.

I. Mettová - KRONŠTADTSKÉ POVSTÁNÍ 1921 10 str., A4, 7 Sk, FSA

Kronštadtské udalosti, Pozadie, Petrohrad na počiatku Kronštadtu, Analýza kronštadtského programu, Boľševická interpretácia, Prvé boje, Demoralizácia v Červenej armáde, Reorganizácia, Konečný útok Bilancia, Anarchisti, Leninove názory, Tretia sovietska revolúcia,...a mnoho ďalších kapitol, ktoré vám približia kronštadtské udalosti z marca 1921.

G. Fontenis - REVOLUČNÍ POSELSTVÍ PŘÁTEL DURRUTIHO 61 str., A5, 40 Sk, ORA Solidarita

Pútavá kritika organizačných a politických koncepcií španielskeho anarchistického hnutia na začiatku 30. rokov, ktoré viedli k vzostupu i pádu španielskej revolúcie.

STALIN NESPADL Z MĚSÍCE! 60 str., A5, 40 Sk, ORA Solidarita

Výber článkov z írskych anarchistických novín *Workers Solidarity* o Leninovi, Stalinovi a boľševizme. Obsahom brožúry sú udalosti, ktoré viedli ku vzniku ZSSR a následne k triumfu rôznych variant leninizmu a štátne „komunistických“ (štátne kapitalistických) režimom v bývalom Československu a mnohých ďalších krajinách východnej Európy, Ázie, Afriky a Ameriky.

D. Sreenan - VÁLKA PROTI VODNÉMU 12 str., A5, 10 Sk, ORA Solidarita

Ako Íri vyhrali vojnu o vodu. Popis rozsiahlej dublinskej kampane proti vodnému a stočnému od člena *Workers Solidarity Movement*.

naše kontakty

ČSAF Slovensko	ČSAF stred	ČSAF Morava	ČSAF východ	ČSAF jiozapid
ČSAF Poste restante 850 07 Bratislava 57 csaf_sk@hotmail.com csaf_sk_vychod@hotmail.com	ČSAF P.O. BOX 223 111 21 Praha 1 praha@csaf.cz	Vladimír Futák Smetanova 3 750 00 Přerov morava@csaf.cz	Pavel Houdek P.O. BOX 41 565 01 Choceň vychod@csaf.cz	ČSAF P.O. BOX 40 385 01 Vimperk jihozapad@csaf.cz

Internet - na adrese www.csaf.cz nájdete aktuálne informácie, teoretické texty, zaujímavosti. Stránky sú pravidelne aktualizované.